

ZSENGÉK

(KEDVENC MESÉSKÖNYVEM)

MARTINÁKNÉ KISKÖNYVTÁRA
SÁROSPATAK, 2010.

MARTINÁKNÉ KISKÖNYVTÁRA
ZÖLD – SOROZAT

Készült néhány példányban, melyből ez az elektronikus példány

Mallarmé szerint minden avégből
létezik, hogy könyv váljék belőle.
Ezek az írások *zöldek* még, írók
első, zsenge hajtásai. Az olthatatlan
közlésvágy, vagy a kötelező feladat
inspirálta a szerzőket, s ha nem is
kerültek általa azonnal a Parnasszusra,
magukon viselik önmaguk és az iroda-
lom hímporát...Ezért vettem őket párt-
fogásomba!

Ezek az írások házi feladatként születtek az újhelyi Mezőgazdasági Szakközépiskola kertész és gépész szakközépes, szakmunkás és levelező tanulói jóvoltából a '90-es években. 7 évnyi hivatalnokoskodás után ekkor kezdtem el újra tanítani, s már nemcsak *oktattam, játszani is engedtem* tanítványaimat. Olvasásuk közben most is nagyon jól szórakoztam, s remélem: akkoriban beléjük tápláltam az önkifejezés örömét. Nekem, akik ismertem a szerzőket, sokat mondtak ezek az írások, s most, amikor nyugdíjasként antológiává formáltam a megmaradt darabokat, visszaidézték azt a boldog aranykort, amikor *még a kő is lány volt...* - köszönöm nekik!

Tartalom

1. Ágh Krisztina: Hogyan lettem díjnyertes agár?
2. Anonymus: A tengerek dala
3. Anonymus: A kenyérsütés
4. Aradi Albert: Mese magamról
5. Aranyi Zsolt: Mese rólam
6. Babar Ferenc: Kirándulás a must tengeren
7. Balogh István: Várunk téged hónapokig
8. Bodroγκözi László: Miért ésszerű elkészíteni a házi feladatot?
9. Bogár Ákos: Hol volt, hol nem volt...
10. Borisz Andrea: Magam rabja
11. Csáki Zoltán: Neked - Elindulok- Messze még – Mennyit hazudtál – cím nélkül 1. - 2.
12. Dancs Róbert: Mese magamról
13. Dévényi Dániel: A természet
14. Dócs Róbert: Prométheusz – Farkaskaland
15. Emri Csaba: A lelketlen vadász fia
16. Espák János: Mese Jancsikáról, Juliska nélkül
17. Falcsik Vera: Menni kell – Hóverácska és a hét törpe
18. Farkas Livia: Egy forró nyár mi oly kellemes
19. Feró Ákos: Prométheusz – Vadászott...
20. Gatyás István: István és a csodalámpa
21. Gombos Julianna: Egy lány, aki szereti a matematikát
22. Hegedűs Szabolcs: Prométheusz
23. Horosz László: Mese magamról
23. Hullár András: Mikor használjuk a füttyülönket?
24. Iski Katalin: Mese magamról
25. Jaskó Anita: Szóhoz sem tudok jutni!
26. Jaskó Beáta: Jót röhögtem!
27. Jobbágy Zsolt: Mese magamról – Jót röhögtem!

28. Juhász Natália: Hupikék Natikák
29. Kertész Gabriella: Nő vagyok!
30. Kelemen Béla: Mese rólam
31. Kiss Balázs: Promi vers – Egy kiséger élete
32. Kiss Béla: Bors Béla
33. Kosuth Gergő: Tavasz
34. Koncz Zoltán: Az aranyhal
35. Koncz Viktor Ferenc: Prométheusz
36. Kondás Zsolt: Mese magamról
37. Kontra Károly: Egy szonett születése
38. Kovács Sándor: Hol volt...
39. Kövér Erzsébet: Kedves M-nek – nőnek bennem – ismered a szavaidat – átvisz a tánc
40. Labancz Zoltán: Óseink
41. Ladányi Csaba: miről beszélgettünk, míg mások a szöveggel foglalkoztak?
42. Lonscsák Krisztián: Mese magamról
43. Lóránt Róbert: A póruljárt hőscincér
44. Malýik Anikó: A magány- Jövő – A bánat
45. Migléczi Mónika: Szóhoz sem tudok jutni!
46. Molnár József: Így vagy úgy
47. Négyesi László: Hol volt
48. Oláh Róbert: Mese
49. Osváth Csaba: Magány- Hiszek és harcolok- Akhilleusz pajzsa – Az univerzum mestere
50. Papp Attila: Mese magamról
51. Pályi Krisztina: Hétvégén egy rétre kirándultam
52. Petercsák Ernő: Mese magamról
53. Plébán Andrea: Ébredés
54. Popovics István: Búcsúzó
55. Rozgonyi Bernadett: Amikor papagáj voltam
56. Ruttkai Csabáné: Sírvers – Nélkülözhetetlenek

57. Sánta Gyula: Prométheusz
58. Sári Lajos: Ősz, Tél, Tavasz, Nyár
59. Sárosi Mariann: Cukorfalat, az édesség királya
60. Sima Norbert: A felkelő nap reggelén
61. Stefán Mihály: Évszakok háborúja
62. Stefánné Rácz Anikó: Érzés
63. Stofa László: Ünnepe előtt
64. Szabó Györgyné: Titkolt szerelem
65. Szabó Miklós: Prométheusz – Mese magamról
66. Szekeres Zoltán: Tiszta érzés
67. Szoták Norbert: Egy vasárnap reggel
68. Szuhai István: Mese
69. Takács Ákos: Mese, mese, meskete
70. Terebesi László: Egy varázsló élete
71. Ternai Péter: Prométheusz
72. Tomkó Csaba: Prométheusz – Életem története
73. Toronyi Péter: Mikor jártassuk a szánkat?
- 74.. Tóth Attila: Mese magamról
75. Tóth Lajos: Prométheusz
76. Tóth Róbert: Prométheusz
77. Újlaki Csaba: A pontykirály és a csali
78. Vadász Zsuzsanna: Hosszú út... - Meghaltam..
79. Vágó Attila: Az ártatlan bárány?
80. Váraljai Attila: Prométheusz – Mese magamról
81. Velmovszky József: Prométheusz
82. Vincze Viktor: Prométheusz
83. Virág Viktória: A valóság csupasz képe
84. Zimonyi Géza: Brahma-putra putri... - Éjféli metszés

ÁGH KRISZTINA

Hogyan lettem díjnyertes afgán agár?

Elmesélem egy különös álmom történetét. Abula vagyok, az afgán agár. Jó családba születtem: a mamám a könyék leggyönyörűbb afgán agara volt, a papám a legjobb futó, akit valaha is ismertem. A testvéreim is mind szépek voltak, csak én, aki utoljára láttam meg a napvilágot, én voltam fejletlen, gyenge vakarcs. Testvéreimnek már megvoltak leendő gazdáik, csak én nem kellettem senkinek. Irigykedtem rájuk, már mindenki tartozott valahová. Egyszer csak látom, hogy jön egy kisfiú a papájával, és arra gondoltam, milyen jó lenne, ha ők lennének a gazdáim.

És egyszer csak egy különös, számomra ismeretlen helyen találtam magam. A szemem ugyanazon a kisfiún akadt meg, akit a minap nálunk láttam, Petinek hívták. Aztán rájöttem, hogy ő lehet az én gazdám! Eleinte nagyon jól bánt velem, de később hanyagolni kezdett. Nem törődött velem, napokig éheztem, és elkeseredetten vonyítottam. Peti goromba volt velem és kilökött az utcára, mint egy megunt játékot.

Egyik napról a másikra tengődtem, kóboroltam, áztam-fáztam, éheztem. Az idő is ősz fele járt. Kóborlásom során egyszer egy parkba tévedtem. Már nem is gondoltam rá, hogy nekem valaha is igazi gazdám lesz. Abban a parkban láttam egy idősebb bácsit, aki szintén nagyon magányosnak tűnt. Ránéztem, és ő mintha megértette volna sóvárgó pillantásomat! Attól kezdve lett otthonom, s egyikőnk sem volt már magányos. Együtt sétáltunk, csavarogtunk. De sajnos, ez a jólét sem tartott sokáig! A gazdám beteg lett, állapota egyre rosszabbodott, kórházba került, ahonnan többet nem láttam viszont.

Így a gazdi rokonai elajándékoztak egy kislánynak. Féltem az újabb gazdámtól, hiszen ennyi viszontagság után nem tudtam, mi vár rám. Aztán örömmel tapasztaltam, hogy Alexandra, a legújabb kigazdám mindent megtesz, hogy jól érezzem magamat. Sokat kirándultunk, futottunk, játszottunk, és mindent megkaptam tőle, amit eddig álmomban sem gondoltam volna. Szépítgetett, becézgetett, még a kutyakozmetikába is elvitt. Teltek, múltak a napok, a hónapok, és én gyönyörű, izmos, szép kutya lettem.

Egy nap gyönyörű, verőfényes nyári reggelre ébredtem. Gazdám nagyon sürgött-forgott körülöttem, és én nem tudtam, hogy mire ez a felhajtás. Aztán elvitt egy hatalmas sportcsarnokba, ahol még ennyi kutyát sosem láttam egyszerre! Végül is olyan kutyák társaságánál kötöttünk ki, amilyen én is voltam. A többiek megugatták, hogy egy kutyakiállításon vagyunk. Volt ott egy néni, aki alaposan megnézett mindegyikönket, Alexandra nagyon biztatott, mert titkon azt remélte, én nyerem meg a versenyt. Aztán a néni még egy utolsó pillantást vetett rám, s a többiekkel együtt elvonult. Kis idő múlva, amikor visszajöttek, nagyon sok csecsebecsét tartottak a kezükben. Együtt izgultunk kis gazdámval. Mi, a versenyzők és a gazdáik felsorakoztunk, mert az eredményhirdetés következett. A harmadik helyezést Kisfaludy

Bella, a második helyet egy Pelczházi Athos nevű egyén érdemelte ki. és az első: Kékindvári Abula, azaz én lettem. Borzasztóan örültünk, hogy én lettem a legszebb kutya! Ahogy hazaértünk, az otthoniak is értesültek a hírről, és egy nagy velős csonttal jutalmaztak meg, ami nagyon finom volt. Mindenki nagyon örült nekem, és nagy szeretettel vettek körül, én pedig ragyogtam a boldogságtól.

Milyen jó is egy olyan családban élni, ahol béke, szeretet és boldogság uralkodik!

ANONYMUS

A tengerek dala

(szonett)

Sirályok sivító hangjai között
Hajók tatjain hurcolkodó emberek,
Árnyékukba bujtatják őket a fellegek,
S szívembe mélabús magány költözött.

Dacból összerakott világmindenség
Hever a tengerek mélységes mélyén,
Csak érted, csak érted rimáncod békém,
S várom, hogy segítsen Neptun istenség.

Búcsúzni jöttem tűzzel-imádsággal,
Leborulva tengerek oltalmában,
S felejteni arcodat.

Rámtör a szél kegyetlen vadsággal,
Pedig ott van a szél minden szavában,
Tudja elvesztheti ezt a harcot.

A kenyérsütés

Rozsból készül a finom barna kenyér

A pékek által készített tészta lágy

Olyan puha, mint az ott hagyott ág

A tészta meggyúrója az erős tenyér.

A meleg kemence a tésztának hajlik

A sült pogácsát kapja a város

A pék autója nem lehet sáros

Mert ez a kenyér tisztaságára hajlik

A kenyér mellett kalács is sül még

Ehhez a kemencében nagy tűz ég

A magas hőfokot meg lehet szokni.

Nagyanyáink szalmával fűtöttek rég

Ma már ezt nem használja a cég

Mert a lábán hamvas lesz a zokni.

ARADI ALBERT

Mese magamról

Hol voltam, hol nem voltam, voltam egyszer egy motor, 250-ETZ. Sátoraljaújhelyben laktam egy kórház régi szárítójában. Minden időszakban elég hideg volt, de nekem nem számított, sőt még jól is tett. 1987-ben gyártottak az NSZK-ban, és ebben az évben meg is vásároltak Sárospatakon az áruházban. A gazdám, amikor meglátott, elcsodálkozott, hogy csak egy fülem van, így felszerelt rám egy másik visszapillantót is. a kormányom alacsony volt neki, magasabbat rakott rám.

Amikor a Balatonon voltunk, majdnem elloptak, de én megvédtem magam: felálltam a hátsó kerekemre és elütöttem a piszkos tolvajt, miközben a gazdám mély álomba merült. Gyakran éhes vagyok, mert a gazdi ritkán tankol tele benzinnel. Igaz, nyáron sokat jártunk Szlovákiába, mert ott olcsóbb a benzin. Sokszor tele is tankolt, de az olyan rossz benzin, hogy pár kilométer után köhögtem. Bevallom, elég válogatós vagyok. Leginkább a SHELL benzint szeretem, mert attól tudok szaladgálni a legjobban, és az a benzin nagyon jól tesz a dugattyúmnak és a kipufogómnak. Az igaz, hogy a gazdám nem nagyon szokott hajtani, de amikor kihívják versenyezni, akkor könnyörtelen és nem gondol rám, hogy milyen drága voltam.

Egyszer borultunk is egy nagy kanyarban, pedig lassan mentem. Az volt a baj, hogy nagyon olajos volt az út, és az én gumijaim nagyon kopottak voltak. Emlékszem, mikor defektet kaptam Apróhomoknál! Hát azt nem felejttem el, mert nagyon fájt: belém fúródott egy hegyes szög. A gazdám nem javított meg, mert nagyon sötét volt, és így Sátoraljaújhelyig defekttel gurultam. Lassan mentünk, mert a főnök tudta, hogy fáj. Mikor hazajöttünk, megragasztotta a defektemet.

Már sokszor el akart adni, de volt, amikor a vevő előtt gondolta meg magát, mivel nagyon megszeretett.

Mese volt

A benzintartályban egy kő van,

A mesének vége van.

ARANYI ZSOLT

Mese rólam

Valahol a Földön volt egy tó. Ennek a tónak a partján született egy kiskacsa, vagyis én. Feltörtem a tojáshéjat és a maradékkal a fenekemen elindultam a tó felé.

Mikor odaértem, beugrottam, oldalról figyeltem, milyen könnyedén úsznak egyesek és hogyan csapkodnak zavarodottan mások. Aztán egyre közelebb és közelebb úsztam a többiekhez. Nem unatkoztam soha, mert a tónak mindig újabb és újabb szépségét tartogatta számomra a természet. Néhány egykorú kacsával együtt figyelmesen hallgattam az öregek tanítását, akik megtanítottak az úzás minden csínyját-bínyját, valamint elmesélték a tó múltját. Néha, mikor magára maradt, ábrándozott a jövőről ő, vagyis én. A háborítatlan tóról és a jó meleg fészekről. Addig azonban sok tapasztalatot kell gyűjteni, tudni kell a tó minden zegéről-zugáról. Erősödni és okosodni, ez a fő feladat. Mert ha eljön az idő, le kell győznöm minden akadályt, ami az utamba kerül.

Ennek a mesének itt a vége, de az élet megy tovább, és a kacska tovább úszik a tó vizében.

BABAR FERENC

Kirándulás a must tengeren

Hol volt, hol nem volt egyszer egy kis ház, túl az Óperenciás tengeren, még az üveghegyen is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr.

Itt laktam én és népes családom. Egyszer a szüleim elmentek vásárolni a faluba. Amikor hazajöttek, már nagyon éhes voltam, levettem az egyik sütőtököt a kordélyról, és meg akartam enni. Már éppen ketté akartam vágni, amikor kinyílt egy kisajtó a tök oldalán. Két kis manó bújt ki belőle, nagyon mérgesek voltak, mert össze-vissza forgattam a házukat.

De hamar megbarátkoztunk egymással! Megígérték, hogy összezsugorítanak olyan apróra, mint ők maguk, és megmutatják az ő szemükkel a világot. Ezután a tököt a manókkal együtt elrejtettem a házban. Másnap korán keltem és a manókhöz siettem. Már ébren voltak és a kirándulásra készülődtek. Engem is kicsire varázsoltak, és segítettem nekik. A prэшázba jutottunk, de bizony a kicsinység elég szokatlan volt. Az emberek majdnem eltapostak, de a manók mindig megmentettek. Egy pók hátán utaztunk, amikor egy balszerencse folytán megcsúsztunk és a présre zuhantunk. Egy szőlőlevélen bújtunk meg. apám kidobta a levelet a szőlőből a földre. Nagyon megkönnyebbültünk, s le akartunk róla mászni, az egyikőnknek már sikerült. De akkor az egyik testvérem felkapta a levelet és a musttal teli kádba tette és szőlőszemekkel kezdte dobálni. Egy légy segítségével megmenekültem, kis barátom viszont tovább hanyódott a mustos kád mámorító és ragacsos tengerén. A másik manócska gyorsan visszavarázsolt, a kádhoz rohantam, kivettem róla barátomat, majd mindkettőjüket elvittem a tökházukhoz.

Hálásak voltak nekem, én is megköszöntem az izgalmas kirándulást. Kivitettem őket az erdőbe, s egy odvas tölgyben rejtettem el barátaimat. Gyakran látogattuk egymást ezután is. Itt a vége, fuss el véle...

BALOGH ISTVÁN

Várunk téged hónapokig

Várunk téged hónapokig,
kicsi lányom, kisbabánk,
találgatta apád, anyád,
a pocakban ki lakik,

Azt terveztük hetekig,
hogyan óvnánk, ringatnánk,
olvasgatnánk, tanítgatnánk,
hogy boldog légy évekig.

Eljött a várva várt nap:
megismerhetsz minket te is,
mikor anya végre kézbe kap.

Volt szomorúság, de öröm is,
s már nem múlik el úgy egy nap,
hogy ne mosolyogj még álmodban is.

BODROGKÖZI LÁSZLÓ

Miért célszerű elkészíteni a házi feladatot?

1989. IX. 20-án szokatlan dolog történt velem, nem készítettem el a házi feladatomat. Egész délelőtt lelkiismeret furdalás gyötört.

Felmerült bennem két gondolat: mivel már időm a téma kidolgozásához nem volt, vagy hallgatok, és hátha megúszom, vagy pedig önként bevallom a bűnömet. Én ez utóbbit választottam. Azt hiszem, nem bántam meg, noha ezt a fogalmazást kell megírnom emlékeztetőül.

Eljött az irodalom óra, és én óra elején felnyújtottam a kezem, Tanárnő felszólított, és én bevallottam "bűnöm". Erre tanárnő feladta, hogy válaszoljak két oldalon arra a kérdésre, hogy *Miért célszerű elkészíteni a házi feladatot?* Hát miért?

Először is azért, hogy a tanárnő ne adja fel nekem, hogy válaszoljak két oldalban *Miért célszerű elkészítenem a házi feladatot?*

Másodszor, hogy ne kellejen egész este az íróasztal mellett ülnöm, és fogalmazást írnom azzal a címmel, hogy *Miért célszerű elkészíteni a házi feladatot?*

Harmadszor azért, hogy ne legyen egész délelőtt lelkiismeret furdalásom.

Negyedszer: ne kelljen döntenem, hogy jelentkezem vagy sem?!

El is határoztam, hogy ezen túl el fogom készíteni a házi feladatot. Igaz, viszont ezzel az írással én is bekerültem a tanárnő kedvenc mesekönyvébe!

BOGÁR ÁKOS

Hol volt, hol nem volt...

Elindultam hazafelé az erdőből. Azt kérdezték, hogy miért voltam az erdőben? Szedret szedtem. Nagyon szeretem a szedret. Szóval jöttem haza az erdőből egy teli kosár szedrevel. Azt hittem, káprázik a szemem! Egy igazi Kilikunda állt előttem! Ki az a Kilikunda? Hát ti még ezt sem tudjátok? Ő az az apró zöld lény, aki a másik világból jött. Egy másik bolygóról: a növények bolygójáról.

- Szia! - mondta nekem – jó, hogy jössz. Rád van szükségem.

Én persze meg sem tudtam szólalni. Ott állt előttem egy 20 centiméteres Kilikunda és beszélt hozzám.

- Idd meg ezt! – mondta és ideadott egy parányi zöld üveget.

Én azonnal megittam, s lássatok csodát, olyan kicsi lettem, mint Kilikunda.

- Na, így már könnyebben beszélgethetünk! – s intett nekem, hogy menjek vele.

- De hát ki vagy te, s hogy hívnak téged? – érdeklődtem.

- Fenyőcske 4 vagyok. azért hívnak így, mert a bolygónkon, ahol élek, a fenyőfákat gondozom. A miénk a legveszélyesebb munka. Azért küldtek engem ide.

- Melyik bolygóról jöttél?

- Csillagászati neve az XZR 23 jobb 36 Keletről. Földi nyelven a növények bolygójáról. A mi nyelvünk szerint pedig -ről. Szabad fordításban ez a ti nyelveteken azt jelenti: Botanikus növényi csillag, közép-bolygó.

- Miért jöttél értem?
- Ez titok. Erről csak a bolygónkon beszélhetek neked.
- És miért éppen én kellem nektek?
- A feladatom az volt, hogy hozzak egy embert a földről. Ne nő legyen, mert az gyenge. Ne gyerek legyen, mert az nem értene meg engem. Netán még fogságba is ejtene. Maradt a férfi. Na már most mi csak a magyar nyelvet ismerjük, így egy magyar ember kellett. Te jöttél először, így te jössz velem.
- Hová?
- A bolygónkra!
- De hát...

Többet nem tudtam szólni, mert megláttam az űrhajóját. Egy hatalmas répára emlékeztetett.

- Szállj be! – hallottam az utasítást.

Bentről is ugyanolyan volt, mint egy répa.

- Helyezd magad kényelembe, amíg én elindítom az űrhajót!

Előre ment a répa orrába, matatott egy kicsit, és egy szendvices tállal jött vissza.

- Parancsolj, vegyél. Szójababkrémes szendvics...
- És a kenyér miből van?
- Csumizból és árpából.
- Nálunk búzából készül..
- Ez érdekes, ezt elmondom az Élelmezősök vezetőjének, Kaja 1-nek
- Ki ő?
- Az élelemkészítést ő vezeti
- Ez az alkotmány miből készült?
- Rézszulfiddal átitatott keménybőrű répa. Így olyan kemény lesz a héja, hogy csak fűrésszel lehet felnyitni, akkor kivágják a közepét és így készül az űrhajó.
- Mikor indulunk?
- Már rég megyünk!
- Micsoda? Nem is érzem!
- Ezt tudom, mert rázásmentesítővel van ellátva. Most pillanatnyilag 4,3 tizedes fénysebességgel haladunk.
- Ejha, ez már valami!

Így beszélgettünk körülbelül egy földi órányi ideig, amikor

- Megérkeztünk! – mondta útitársam.
- Máris? De kár!
- Legfontosabb a feladat – s kinyitotta az ajtót.

Rengeteg zöld emberke vett körbe, akik közül kivált egy szakállas arc és így szólt:

- Legfontosabb a feladat. És ez...

Ekkor felébredtem. Nem hiszitek? Nézzetek utána!

BORISZ ANDREA

Magam rabja

Csak dörömbölök lelkem zárt kapuján,
benn vagyok, és közben ordítok.
Szeretném, ha végre hangom hallanám,
de most süket vagyok, rab vagyok.

Gondolataim teljesen zavarosak,
tennék jót, s válik belőle rossz.
Bántani mások talán nem akartak,
mégis, mintha urukká vált volna a gonosz.

Kapumat szeretném kinyitni már.
Lelkemből elkergetni a bűnt,
amit tudom, csak én látok.

S ha egyszer majd a boldogság vár,
S belül nem érzem az űrt,
Örömben zokogva, sírva kiáltok.

CSÁKI ZOLTÁN

Neked

Ha kérdezed: merre jártam, mit csináltam?
Könnyes szavad örökre szívembe zártam.
Két héten át magányosan kóborolva,
Én vártam rád.

Sok éven át keresgéltem, mindhiába,
Azt hittem, végleg csukva marad lelkem háza,
De itt belül tudtam, megtalállak,
Én vártam rád.

Hosszú napok, hosszú órák, hosszú percek.
Mondd, mit tegyek – magamban oly lassan telnek.
Éjfél után magányosan kóborolva,
Én vártam rád.

Minden éjjel, mikor nem vagy itt,
Nagyon fázom nélküled.
Fond körém most a karjaid,
Hogy végre elmondhassam neked:

„Te vagy a mindenem nekem,
Édes Szerelmem!”

Elindulok

Elindulok holnap,
engem ne marasztalj!
Nincs ami már
visszatarthat.

Utamon elkísér
sok emléked.
Nem kell társ,
hogyan lebeszéljen.

Ez a percem, te se várj rám,
Együtt voltunk, vége lett már.
Szívembe zárva érzem sok emléked,
Eltűnt tegnapok velem élnek.

Hiába hívsz most magadhoz,
Már nem ismerlek rád,
Hidd el, vége már,
Felejtsük el egymást.
Utamon elkísér
sok emléked,
Eltűnt tegnapok
velem élnek.

Mennyit hazudtál!

A harcot megvívta,
Egyedül maradsz.
A sorsod megírták,
Nézd meg, ki vagy.

A világ rád se néz,
Légy te a világ,
Egy könyv már véget ért,
Új néz le rád.

Mondd: mennyit érsz,
És mondd el, mit remélsz?
Felhők rejtekén, csillag üstökén
Mondd, mennyit érsz?

Nem kell, hogy megbocsáss.
Mondd, mennyit hazudtál,
Nem kell, hogy megbocsáss,
Mondd el, mennyit hazudtál!

Messze még

Szélvihar elzúg a tengeren
S a ködös estén
Világít a fény.

Nem látod, süketek a holnapok,
Elköszönsz, s nem is sejtik
Mit remélsz.

Messze még, messze még
Hol álmodtál rejtettél.
Messze még, messze még,
Mondd, merről fúj a szél.

Mesze még, messze még,
Mondd el, mit szeretnél.
Messze még, messze még,
Mondd, merre visz az éj.

Fényözön a kéklő vizeken,
S homályossá válik
már a kép.

Nem tudom, ködösek a nappalok,
Nem sejthetik, hogy
Merre visz az éj.

Messze még, messze még,
Hol álmod rejtegetél,
Mesze még, messze még,
Mondd, merről fúj a szél.

Messze még, messze még,
Mondd el, mit szeretnél,
Messze még, messze még,
Mondd, merre visz az éj.

Cím nélkül 1.

Kijártam az iskolákat,
Átmentem sok mindenem,
Vágyam így elérhetem.

De már látom, nincs esélyem,
Eltemet a sok dolog,

Kellene egy biztos támasz,
Amivel elindulok.

Ez a világ nem az enyém,
Amíg gazdag van és szegény,
Eltaposnak, mint egy férget,
Csak mert őszintébben élek.

Miért van az, hogy nincs igazság,
Pokol nélkül nincs mennyország,
Kitaszítottként kell élned,
Velem együtt nincs esélyed.

Úgy akarják, tartsd a szádat,
Dobd el messze minden vágyad,
Senkid sincs, ki hozzád szóljon,
Valaki megvigasztaljon.

A dolgok nem érdekelnek,
Vágyak már nem fűtenek,
Az enyém egy keserű álom,
Önmagam nem találom.

Mindig van még remény,
Az élet így is kemény,
Meddig lesz még élet,
Ha nem akarom, úgy is végem

Cím nélkül 2.

Sokszor úgy hittél,
Sokszor tévedtél,
Érzed, belül valami fáj.

Volt, hogy vétkeztél,
Végleg elmentél,
Érzed, még valami vár.

Mindig tudtad jól
Az igazság útja nehéz,
Melletted nem lesz senki más,
Mégis túlélted,
Ha valami nem ment tovább,
Neked az élet ebből állt.

Elmúlt már minden kín,
Rég volt, hogy hittél,
Idegen kezek az arcodba vágtak.
Miért nem kelsz már fel,
Indulj, menned kell,
Benned a vér, ami életet lángol.

DANCS RÓBERT

Mese magamról

Egyszer voltam, hol nem voltam, volt egyszer egy kislegény, még pedig én. Hogy-hogy nem, éppen egy kicsit nőttem, és szerelmes lettem a szomszéd kislányba. Mivel gyáva voltam, magyarul félttem tőle, úgy gondoltam, elmegyek.

Nos, én, mint pöttöm emberke nagy szemekkel, nagy tudásommal elindultam világgá. Mentem, mendegéltem, találkoztam a rókával. Kérdezte, hova megyek, elmondtam, s én is megkérdeztem, hogy ő hova megy, elmondta, hogy ő is világgá. Hegyen-völgyön át mendegéltünk, és hogy-hogy nem, megéheztünk. Mind a ketten külön-külön indultunk vadászni. Felmásztam egy fára, ahol almát, banánt, szedret,ogyorót, diót ettem, de legjobban az oroszkrém torta ízlett.

Egyszer csak mit hallok: egy megrázó sikítást, üvöltést, vonyítást. Rohanva értem el azt a helyet, ahol a bajt sejtettem. És mit láttam ott? Jó barátom, komám, bajtársam a róka, egy hatalmas rókacsapdában volt. Vettem egy botot, és el kezdetem feszegetni a csapdát, de az meg sem mozdult. Mindent megpróbáltam, de túl kicsi és gyöngye voltam hozzá. Végül kétségbe esésemben, mert nem tudtam segíteni a legjobb barátomon, a földre borultam és csak sírtam, sírtam és megint csak sírtam.

És akkor mi történt? Ahogy ott a földön remegő vállakkal bögtem, a környezetemben minden elcsendesült, néma lett és kitisztult. Karcsú alakú, sápadt arcú, szőke hajú szárnyas jó tündér jelent meg, s azt mondta lágy, duruzsoló, éneklő hangon:

- Jó tett helyében jót várj!

Egy varázspálcát dobott le nekem, amivel megérintettem a csapdát, s az egyszerűen kámforrá vált. A varázspálca visszaszállt a szépséghez, es mind a ketten eltűntek. Ugyanakkor a róka is csak ennyit mondott: Köszönöm! – és csodák csodájára ő is eltűnt. Én nem értettem, hogy mi történik, de azt tudtam, hogy egy jó barátot elvesztettem. A világjárástól kedveszegetten, hazafelé ballagtam.

Évek múltán, amikor a kisfiúból nagyfiú lett, a kislányból nagylány lett, akkor összeházasodtak. És csak akkor értettem meg az egészet, hogy két fontos dolog van az életben: a szerelem és a barátság.

DÉVÉNYI DÁNIEL

A természet

Széken ülök és nézek,
Nézem az eget, a fákat
És a természet adta csodákat
Ami még maradt belőlük

Mert ugyan nem sok van belőlük,
És sajnos már szinte nincs
Az a bizonyos természet adta kincs
Amit az ég adott nekünk

Rajtunk múlik, mi legyen velünk,
Ezzel a szép zölddel,
Kírtjuk vagy megtartjuk-e.

Hiszen az ember az isten,
A növény nem szól bele
Kírtjuk vagy megmarad minden?!

DÓCS RÓBERT

Prométheusz

Volt egyszer egy igazságos tűzlopó,
Neve volt a Messzelátó.
Ellopta ő az embereknek a tüzet,
De nem volt érte köszönet.

Kiláncolta Zeusz a Kaukázus sziklához,
S megbánta ezt a piros mája.
Hármezer évig tartott a szenvedés,
Míg meg nem mentette Heraklész.

Farkaskaland

Ez a történet, amit most megírok, az őskorban játszódik. A legenda egy véres csatát idéz fel. Én akkor még csak tizennégy éves voltam. Az őserdőre ezen a napon szokatlanul korán szállt az éj. A varázslók szerint ez nem jót jelentett. És ez így volt igaz.

A barlangban az emberek az igazak álmát aludták, mikor az öreg varázsló tompa vonyítás hallott. Az öreg tüstént szólt a tábor főnökének. Ekkor már az összes ember a félelemtől vacogva ült a sarokban. De a tűz pattogó lángja mellett is tisztán lehetett hallani a vonyítást.

- Farkasok! – kiáltott fel az egyik harcos.

A tűz fényében jól lehetett látni a férfi félelemtől elsápadt arcát. A harcosnak hatalmas izmai voltak, mégis reszketett a hangok hallatán. Én is felkeltem. Hallottam az egyre közeledő farkasok lihegését, és vadhús szagú szájukból a vérfagyasztó hangjukat. Mindenki fegyvert fogott, még a gyerekek is. Az én fegyverem egy lándzsa volt, és egy íj. Az emberek pánikszerűen menekültek. A vad farkasok vérbeforgó szemekkel rontottak be a barlangba, legalább húszan voltak. Az állatok féltek a tűztől, ezért egy ideig égő fáklyákkal próbáltuk őket feltartóztatni. Ezután kezdődött a véres harc.

A farkasok élesen visítottak, amikor hegyes lándzsáinkkal beléjük szúrtunk. A lándzsa hegyéről csorgott le a még meleg, vörös vér. Az egyik vadállat felé dőfem, amikor a szájával elkapta a fegyverem hegyét. Ki akartam húzni a szájából, de az nem engedte. Ekkor nem kifelé húztam, hanem erőteljesen megtoltam. A farkas hörögve hullott le a földre, a vér patakzott a szájából. A hátam mögött éles sikítást hallottam. Megfordultam. Éppen akkor mélyedtek a hatalmas szemfogak a legjobb barátom mellkasába. Hárman is szaladtunk a segítségére, de már késő volt. A barátom halottan rogyott össze a hatalmas sebtől. A gyilkos fejére mind a hárman egyszerre olyat ütöttünk, hogy annak agyveleje a száján buggyant ki. A 12 éves kislány az édesanyja ölbe vette és zokogva borult az arcára. Már csak egy fenevad volt, a vezér, ez érdekes módon elmenekült.

A kislány édesapja fájó szívvel ásta ki a kislány sírgödrét. Óvatosan belehelyezték, és kedvenc fegyverét a mellére tették. Rengeteg ember meghalt azon az éjszakán. Nem maradt semmi. Csak füst, vér, fájdalom és a halál. Reggel a barátom sírjához térdepelve hallottam csengő hangját, ahogyan mesélte nekem meg nem történt történetét.

EMRI CSABA

A lelketlen vadász fia

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy vadász, s annak volt egy fia.

A fiú mindig haragudott, hogy az apa a védtelen madarakat puskájával lelőtte. Elhatározta, hogy ha ő felnőtt, gondozni és etetni fogja ezeket az állatokat. Történt egyszer, amikor az erdőben járt gombázni, talált egy árva szarvasborjút. Gondolta, hogy az anyját is valami lelketlen vadász, vagy orvvadász elpusztította. Ismerte az állatok nyelvét, így hát olyan hívó nyelven szólott hozzá, hogy magához édesgette a védtelen állatot. Az is talán megérezte a fiú jó szándékát, mert rögtön barátságot kötöttek. Békésen ballagtak hazafelé. A fiú fölnevelte a szarvast, és aztán szabadon engedte. A szarvas nem tudta elfelejteni a jótettet, ezért sokszor visszament a fiú otthonába.

Így éltek barátságban, míg meg nem haltak.

ESPÁK JÁNOS

Mese Jancsiról Juliska nélkül

Egyszer volt, hol nem volt, de egyszer mégiscsak volt egy 1973-as esztendő, annak is egy nyárvégi hava, augusztus. Ez a dátum azért fontos mesém történetében, mert ekkor tűnt fel az élők sorában egy hegyközti kis faluban a mese hőse, akit Jancsinak hívtak.

Jancsi édesapja és édesanyja egyszerű parasztemberek voltak, akik két kezük munkájával keresték meg a napi betevő falatot. Szerencsére a jó tündér megadta Jancsinak, hogy pont olyan csillagállásakor született, amelynél az elmekoptató házból egy évet sem kellett késnie. Szülőfalujában csak négy évet koptatgatták, csiszolgatták, mert a király elrendelte, hogy a következő négy évben egy másik koponyazúzó helyen kell összemérnie erejét elmésebb feljebbvalóival. Amikor nagyobb bukások nélkül megnyerte a küzdelmet, elhatározta, hogy egy érdeklődési körének megfelelő helyen folytatja agyduzzasztását. Mivel Jancsinak kis korában nagyon megtetszett a kukoricamorzsoló és a húsdaráló, elhatározta, hogy gépész lesz. Az akadályokat ott is könnyen vette, de mint más birodalomban, itt is voltak nehézségek. Meg kellett küzdenie a vár kapujában álló szinuszokkal, meg koszinuszokkal.

A mese majd innen folytatódik tovább, de addig is Jancsinak még sokat kell művelnie szőlőkertjét, sok nehézséggel kell megküzdenie, hogy bejuthasson a vár legfelső termébe, ahol a királynő lakik, hogy megszerezhesse a kezét és vele együtt a fele királyságot.

FALCSIK VERONIKA

Menni kell

Menni kell az úton,
Ha nem vagy útrakész,
Menni kell az úton,
Ha visszahúz egy kéz.
Menni kell, ha nem is tudod,
Hová, meddig mész,
Menni kell még akkor is,
Ha jókat nem remélsz.

Menni kell, és nem szabad
Mutatni, hogy félsz,
Menni kell, és nincs olyan,
Hogy segítséget kérsz.

Menni kell az úton,
Vállalni, amit érsz,
Menni kell az úton,
S egyszer célba érsz.

Hóverácska és a hét törpe

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő. Abban volt egy kis házikó. A házikóban lakott hét törpe: Szendi, Szundi, Hapci, Morgó, Tudor, Vidor, és Kuka, a köztisztaságtól.

Amikor betévedtem a kis kunyhóba, döbrentem tapasztaltam, hogy minden kis apróságból hét darab van. És nem olyan, mint a kollégium ebédlőjében, amiről a mesém érdekében nem nyilatkozom. Pár perc múlva megjöttek a törpikék. Elmesélték nekem, hogyan élnek, mivel foglalkoznak. Én is elmeséltem nekik háromnegyed négyig tartó kimenőmben hogy milyen dolgokat élek át nap, mint nap. Hogy kollégiumban lakom, és három szobatársammal vagyok egy szobában. Ilyen hűvös időben az ember – logikus – melegebb, mint a radiátor. No, de se baj, a 16-ától itt a fűtés. Elmeséltem azt is, milyen jó dolog, amikor 4-7-ig csendben kell lennem, mert szilencium van. A törpéknek kifejtettem a szilencium értelmét. Ez olyan időtöltés, amikor mindenki csendben van, egy sereg diák ül a padban a tankönyve fölött és merengve néz a jövő homályába. Jobb esetben kifelé az ablakon. Az ilyen lumpen elemek aztán randevúznak a nevelőkkel. Félreértés ne essék, az időpont és a hely. Pótszilencium a tanulóban. A csütörtöki napom a legizgalmasabb: szilencium után nagytakarítás! Szőnyegrázás, miegyéb. Mikor ezekkel végeztünk, mehetünk a pótszilenciumra. Este várjuk a pénteket, amikor a vonattal haza mehetünk a családhoz. Aztán otthon eltöltöm pihenéssel a hétvégémet, és arra gondolok, mikor lesz már újra péntek. Ugyanis ezek a dolgok így mennek előre.

A törpikéknek már kivolt a törpük az egésztől. Ezért még mielőbb egy bocsi megmérgezett volna – bár azt ebédnél gyakran átélem- hazamentem. Így aztán az én mesémben már a királyfinak se jutott szerep! Itt a vége, fuss el véle!

FARKAS LÍVIA

Egy forró nyár mily kellemes

Egy forró nyár mily kellemes!

Mint a sivatag forró hangulata,
Melynek melegsége utal az éghajlatra,
De itt a part homokja olyan meleg.

A tomboló napsütés mindig heves,
Csak egy nyári zápor zaja az,
Mi megtöri a táj csendjét maga.
A fák gyümölcsei még éretlenek.

A virágzó természet gyönyörű e tájon,

Szeretem, és mindig itt akarok élni,
Szemlélni és belélegezni a föld illatát,

Mi sehol máshol nem ilyen a világon.
A nap sugara melegít, egyszer utolérni,
Majd csendesen élni rajta tovább.

FERÓ ÁKOS

Prométheusz

Prométheusz arra járt,
Ki a tűzre rátalált.
Ellopta ő azt mostan,
Embereknek vitte gyorsan.

Zeusz, ki most a főisten,
Rájött e tette itten,
Prométheuszt elkapta,
Egy sziklához láncolta.

Prométheusz ott állt sírva,
Csak a máját siratta,
Heraklesz járt arra mostan,
Ki vele volt a bajban.

Prométheusz szabad már,
Örömeben táncot jár,
Zeusz most már megbocsájt,

Prométheusz megy tovább.

Afrikai vadászat

Egyszer vadászataim során Afrikában jártam, s ott egy különös eset fordult elő velem.

Három bennszülött és egy fehér vadász kíséretében jártam a szavannát. Egy tüskés-bokros terület közelében nagy porfelhőt vettem észre. Mondtam társaimnak, hogy nézzük meg, mi lehet ott. Mikor közelebb értünk, a lában majd a földre gyökerezett: egy nagy, fekete sörényű oroszlánnal élet-halál harcos folytatott ott egy óriás python. A kígyó az oroszlán alsó testére tekeredett, s a nyakát próbálta elérni. Az oroszlán pedig dühösen forgolódott, próbálta levetni magáról szörnyű ellenfelét. Ekkor vadásztársam így szólt:

- Hé, nem akarsz egy ilyen szép oroszlánt elejteni?

Mivel ez volt az első vadászatom külföldön, örömmel válaszoltam:

- De, szeretnék löni egyet!

- Akkor itt a megfelelő alkalom! – mondta – mert ha ezt elszalasztod, nem látsz többet ilyen szép állatot!

Gondosan átgondoltam, amit társam mondott. Elkértem fegyverhordozómtól az automata winchesteremet. Közben a küzdelem is a végéhez közeledett, hát céloztam és lőttem. Mikor a porfelhő – amit az oroszlán csapott – oszlani kezdett, akkor láttam, hogy golyóm a python fején és az oroszlán tüdején haladt át. Gyorsan odamentünk és a két állatot szétválasztottuk egymástól. Még aznap megkezdtük a nyúzást. Az oroszlán a farka végétől az orra hegyéig 2 méter 67 cm volt, a kígyó pedig 3 méter 32 cm. Az első afrikai vadászatom ilyen gazdag zsákmánnyal ért véget.

Gyorsan visszamentünk a táborba, s másnap új vadászatra indultunk, olyan helyre, ahol még nem voltam.

GATYÁS ISTVÁN

István és a csodalámpája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy mese, ami az Óperenciás tengeren túl keletkezett. Volt egyszer egy öregasszony, volt neki egy lusta fia, akit Istvánnak hívtak. Egész nap csak lustálkodtam, aludtam és álmodoztam.

Egyik nap mégis elmentem a piacra, ahol egy régi ismerősünkkel találkoztam. Kiderült róla, hogy ő édesapám testvérbátyja. Pénzt adott nekem és megígérte, hogy este eljön hozzánk. Másnap elvitt magával a város egyik kertjébe, egyre mélyebben

hatoltunk befelé, aztán egyszer már el is hagytuk a kertet. Végül megálltunk egy hegynél. Rózsét kellett gyűjtenem, aztán a bácsikám elkezdett varázsolni. A tűz helyén egy hatalmas lyuk lett. Nekem kellett lemennem oda, és felhozni egy lámpát. Lementem, de amikor jöttem visszafelé, nem adtam oda a lámpát. Erre bosszúból elmondta, hogy ő egy varázsló, és bezár ebbe a verembe, ami tele volt arannyal és minden féle drágasággal. Végül is nagy nehezen a gyűrűm segítségével, amit a varázsló még korábban adott, kijutottam és hazamentem.

De az eset megváltoztatta az életemet. Ekkor el kezdtem tanulni a városban élő nagy tudósoktól és aranyművesektől. Aztán megláttam a császár leányát és beleszerettem. Hatalmas harcok árán és a kincseim egy részével megszereztem a hercegnőt, aki a feleségem lett. Aztán egyszer a varázsló elrabolta a feleségem, és a váram. Nagy harcban megöltem a varázslót, s később a testvérét is, aki meg akarta bosszulni a testvérét.

Ezután pedig békében éltünk száz évig, sok gyermekünk született, s boldogan éltünk, míg meg nem haltunk.

GOMBOS JULIANNA

Egy lány, aki szereti a matematikát...

Egyszer volt, hol nem volt, de azért mégiscsak volt egy csendes kis falu. Ebben a faluban élt egy házaspár, ennek a házaspárnak született egy leány gyermeke, aki csodaerővel rendelkezett.

Hamar felcseperedett és szeretett volna minél hamarabb iskolába járni. Ki is járta az általános iskola nyolc osztályát, és jelentkezett egy másik városba kertész szakmunkásnak. A matematika volt a kedvenc tantárgya, ugyanis már ovis korában is az édesapjával matekozott. De ekkor jött 7 gonosz varázsló, akikkel párbajoznia kellett, amit Júlia elvesztett és emiatt 7 tárgyból bukott. Így ismét első osztályosnak kellett lennie. Ereje kezdett visszatérni, mert félévkor már csak egy bukása volt. Félév után mesefogalmazáson kellett törnie a fejét. És most izgulhat, milyen jegyet fog rá kapni, mivel most nem szeretne megbukni.

Ezért a tanárnőjét figyelmezteti, hogy sokat törte a fejét ezen a kis fogalmazáson. Mert minden bizonnyal ez is hozzájárul, hogy felépüljön, és év végén kihívhassa párbajra a gonosz varázslót...

HEGEDŰS SZABOLCS

Prométheusz

Prométheusz a hős és bátor vitéz,
Kinek a tűzlopás játszi könnyedség.

Ellopta ő bizony a tüzet,
És magára haragította Zeusz istent.

Kikötötte őt egy sziklára,
Prométheusz nagy bánatára.

HOROSZ LÁSZLÓ

Mese magamról

Egyszer volt, hol nem volt, de az sem biztos, hogy volt a széles nagy Bodroglóközben egy falu. Ebben a faluban élt egy fiú és egy lány, akik nagyon szerették egymást.

Ez a szerelem később házasságig jutott, s nemsokára megjelent a gólya is. Ezután a fiatal házaspárra az otthonteremtés nehéz feladata várt. Mikor ezen sok munkával túl jutottak, elhatározták, hogy vállalnak még egy gyereket. Ez a gyerek az én személyemben 9 hónap múlva meg is érkezett.

Fiatal korában nagyon ragaszkodott az édesanyjához, akinek rengeteg gondja volt vele. Óvodás éveiben komoly, megfontolt kisgyerek benyomását keltette. Mindez, mintegy varázsütésre, általános iskolás éveire megváltozott. A tanulmányi eredményével soha nem volt baj, nem úgy, mint a magatartásával és a szorgalmával. Minden csínytevésben és *gasztettben* jelentős szerepet vállalt, néha főszerep jutott neki az élet által írt színdarabokban.

Általános után középiskolába jelentkezett, ahova minden gond nélkül felvették. Új barátokra tett szert. Kis idő múlva a közeli barátok között megjelentek a másik nem

képviselői is. életének mostani szakaszában azzal foglalkozik, hogy ezek közül, vagy ezek mellett találjon valakit, akivel tartós kapcsolatot létesíthet.

A történetnek most itt a vége, a folytatására én is nagyon kíváncsi lennék...

HULLÁR ANDRÁS

Mikor használhatjuk a fütyülőnket?

Attól függ, ki mire gondol? E szónak ugyanis több jelentése is van. A címből ítélve sokan arra gondolnak, hogy..... De nem arról van szó, annak jelentését majd később fogom részletezni.

Nekem arról a fütyülőről kell írnom, ami a szánkban van. Tudom én, hogy nem illik fütyörészni, de én akkor is szeretek fütyülni. Azt is tudom, hogy társaságban sem illik fütyülni, meg hogy zavarhatja a természet csendjét is.

De én fütyülök ezekre az illemszabályokra, és továbbra is fogok fütyörészni, de nem történelem órán, hanem áttérek a matekra. Ennyi volt, mese volt...

ISKI KATALIN

Mese magamról

Egyszer volt, hol ne volt, volt egyszer egy fiatal házaspár, akiknek egy szép tavaszi napon megszületett első gyermekük. A gyermek lány volt, s mivel a mamáját Katalinnak hívták, ő is ezt a nevet kapta. Akik látták, sokszor megcsodálták, hogy milyen szép ez a kislány, a mamájához hasonlított.

Amikor négy éves lett, a szülei megpróbálták, hogy a falusi óvodába beadják, de ez nem járt nagy sikerrel. A kislány az egész napot végigsírta. Aztán, mivel a nagymamája egy sátoraljaújhelyi óvodában dolgozott dadusként, ide iratták be. Mikor hat éves lett, iskolába kezdett járni. Két év múlva azonban elköltöztek egy számára ismeretlen helyre. A kislány sokáig kérdezgette: *Miért?* – szülei pedig csak annyi mondtak: *Családi okok miatt.* Ezt ő még nem értette, de nem is nagyon érdekelte ez a dolog. Azon gondolkodott, milyen lesz az új iskola, az új osztálytársak.

Nagyon tetszett neki minden, és nem is sejtette, hogy pár év múlva teljesen kiközösítik. Megint nem értette, hogy miért, de már vágyódott vissza a régi faluba, ahol azelőtt lakott. Szülei, és az egyetlen igaz jó barátnője, Karolina bátorították. Aztán mindenki

nagyon megkedvelte, teljesen megváltozott az élete, már nem is gondolt azokra a borzalmas időkre. Az iskolában sikereket ért el, tanárai is nagyon megszerették.

Elérkezett a pályaválasztás ideje, ő a kertészet mellett döntött, s mivel jó tanuló volt, felvették. Ma már ott tanul, s nagyon tetszik neki az új környezete.

Jót röhögtem!

Igen, jót röhögtem! Röhögtem és nem nevettem irodalom órán. Hogy miért pont azon? És miért pont úgy, hogy tanárnő észrevegye? Az első kérdésre a válasz roppant egyszerű. Tanárnő házi feladatként anagrammák készítését adta fel nekünk. Természetes, hogy ez a feladat rögtön felkeltette az érdeklődésünket, és működni kezdett a fantáziánk: Beával, aki szintén *jót röhögött*, és ezért plusz háziként neki is *Jót röhögtem!* címmel, három és fél oldalas fogalmazást kell megírnia. Egyszerűen elkezdtünk anagrammákat készíteni, vadabbnál vadabb ötleteink voltak, mégis az előttünk ülő Vera magaslott ki a legjobban a saját anagrammájával. Mivel órán nem szabad beszélgetni, egy papír fecnire írta rá: **KIVER A CSIK A FALON = FALCSIK VERONIKA**. Ez aztán mindkettőnknek, sőt mind a négyőnknek annyira tetszett, hogy hangos nevetésbe, óh, pardon, röhögésbe törtünk ki. legnagyobb szerencsésükre Verát és Natit nem vette észre a tanárnő, viszont minket, kettőnket igen.

És most itt ülök, és töröm a fejem, fogalmazást írok *Jót röhögtem!* címmel, még hozzá három és fél oldalt. Néha meg-megállok, mert már nem nagyon tudom, mit is írjak. És mindez azért van, mert irodalom órán jót röhögtem, és tanárnő plusz feladatként három és fél oldalas fogalmazást írat velem *Jót röhögtem* címmel! Hiszen tanárnő egyszer azt mondta, hogy az embernek lennie kell humorérzékének is. Ja, és különben is: minden osztálytársam, Vera is, Nati is, Bea is, én is most vagyunk a legnehezebb korban. Most alakulnak ki a *kockafejekből* a nagybetűs EMBEREK, és ilyenkor állítólag kicsit rosszabbak vagyunk a kelleténél.

Egyébként a röhögés nemcsak abból a bizonyos anagrammból eredt, mert lényegében egész nap jókedvem volt, és az az anagramm lett mindennek a teteje, sőt később a kedvem elrontója. Még most sem értem, miért kellett nekem úgy röhögnöm, hogy tanárnő észrevegye?! De hogy-hogy csak kettőnket vett észre, elvégre is négyen röhögtünk!? Persze, nem szeretném, ha most az én fogalmazásom eredményeképpen Natinak és Verának is fogalmazást kellene írnia *Jót röhögtem!* címmel, mégpedig három és fél oldalon keresztül. Irtó nehéz, nem kívánom senkinek, hogy fogalmazást kelljen írnia *Jót röhögtem!* címmel. Én már vagy fél órája itt ülök a füzetem felett, és már háromnegyed 9 van.

Most eszembe jutott sorstársam, Bea, aki még a kötelező házi feladatoktól is annyit szenved, és most itt ez a három és fél oldal! Borzasztó! Remélem, hamarosan befejezem az én három és fél oldalamat, mert álmos vagyok és semmi kedvem nincs írni. Csörög a telefon....Hát visszajöttem. Az anyukám hívott, elmondtam neki, mennyire szenvedek! Ő jót nevetett és megkérdezte, hol tartok: két és háromnegyed oldal. Vége lesz nemsokára! Az anyukám azt mondta, hogy máskor nem kell órán röhögnöm, s

akkor nem kell fogalmazást írnom *Jót röhögtem!* címmel három és fél oldalon keresztül. Beszélgetésünk végén így búcsúzott:

- Legyél jó, és vigyázz magadra, kislányom, s ha jót akarsz magadnak, *ne röhögj* irodalom órán!

Késő a figyelmeztetés, már megtörtént, és most már tényleg nem tudom, mit írhatnék még! Megfogadom inkább – úttörő becsületszavamra! – hogy máskor irodalom órán nem fogok röhögni, legalább is nem úgy, hogy tanárnő észrevegye, mert nincs kedvem még egyszer három és fél oldalas fogalmazást írni *Jót röhögtem!* címmel.

És mégis sikerült megírnom, befejezhetem ezt a rövid, három és fél oldalas fogalmazásomat! Háromszoros hurrá - és még egy fél! Megjegyzés: azt azért remélem, éjszaka nem azt fogom álmodni, hogy fogalmazást kell írnom *Jót röhögtem* címmel három és fél oldalon keresztül!

JASKÓ ANITA

Szóhoz sem tudok jutni!

A szerdai történelem órán rádöbbsentem, hogy a történelem órákon még beszélgetni sem érdemes, azazhogy érdemes lenne, de annyit nem ér, hogy ezért egy három és fél oldalas fogalmazást kelljen írni azzal a címmel, hogy *Szóhoz sem tudok jutni*. Ez ugyanis a büntetése azoknak, akik szóba elegyednek padtársaikkal egy igen fontos kérdéssel kapcsolatban. Még három oldalt kell erről írnom, ugyanis fél oldalon már sikeresen túl vagyok.

Itt tehát elkezdeném e fontos téma boncolgatását, miszerint *szóhoz sem tudok jutni!* Gondoljunk csak bele, ha ezen a z órán nem vagyok ott, mert éppen szüretelünk, vagy ha nem ebbe az iskolába jelentkeztem volna, vagy annyi is elég lett volna, ha 1977. január 26-án nem születek meg, máris nem kéne azon törni-törögetni a fejem, hogy miért is *nem tudok* én *szóhoz jutni?*

Ennek aztán több oka is lehetne, mégpedig... no, de nekem csak az jut eszembe, hogy a történelem tanárnő szól, és kijelenti, hogy írjunk fogalmazást, még hozzá nem is akármiről, hanem arról, hogy *szóhoz sem tudok jutni*... Hát ettől igazán az ember torkán akad a szó! Csak azt tudnám, mit lehet erről írni!

Ha én választhattam volna a témát, biztos azt a címet adom neki, hogy *Szóhoz sem tudok jutni*. Ez a cím igazán frappáns, de annak kellene erről írni, aki kitalálta, s itt most nem tanárnőre gondolok... De miért is kívánok ilyen könnyű dolgot, hiszen mi sem egyszerűbb annál, mint három és fél oldalas fogalmazást írni arról, hogy *szóhoz sem tudok jutni*. A cím találó, ezért gyerekjáték írni erről három és fél oldalas fogalmazást. Hiszen, azt hiszem, azt már mindenki tudja, hogy a cím az, hogy *Szóhoz sem tudok jutni*...

És ha már ennyire a téma közepébe vágtam, akkor talán nem is untatom tovább az osztályt ezzel a sok komolysággal kapcsolatosan, ezért befejezem e tartalmas írást, ezt a még nem egészen három és fél oldalt arról, hogy miért is nem tudok szóhoz jutni...

S Martinák tanárnőnek csak annyit, ha egyszer netalántán, egészen véletlenül, ismétlem: tényleg nem valószínű a dolog, de hát a mai világban ki tudhatja, ha tehát mégis újságíró leszek, talán, de ebben nem vagyok biztos, büszke lehet arra, hogy első publicisztikám az ő meséskönyvében lapul valahol.

És az osztályban annyit, hogy most már nagyon gondolja meg, hogy mit csinál, nehogy fogalmazást kelljen írni a mesekönyvbe, mert a tanárnő azt gyűjtögetve mindenre figyel, s ők sem ússzák meg egy hasonló írás nélkül.

JASKÓ BEÁTA

Jót röhögtem!

Gondolom, mindenkinek van egy kis humorérzéke, és kitör belőle a nevetés, ha valamilyen számára nevetségeset hall, illetve lát. Velem is ez történt.

Az a feladatom, hogy *Jót röhögtem!* címszó alatt fogalmazást írjak három és fél oldalban. Tanárnő házi feladatot adott, hogy a nevünkből készítsünk anagrammát. Katival neki is fogtunk még az órán, és egyre kacskaringósabb szavak jöttek ki. Nevetésünk fő okozója Falcsik Vera anagrammája lett: KIVER A CSIK A FALON. Az óra kellős közepén kitört mind a négyünkből a nevetés.

Persze, egyáltalán nem azért, hogy zavarjuk az óra nyugodt ritmusát. Mellettünk rögtön felcsendült a tanárnő dübörgő hangja, úgy sújtott le mind a négyünkre, mint derült égből a villámcsapás.

- Kati és Bea a következő órára három és fél oldalt írtok. *Jót röhögtem!* címmel.

És kezdett az agyunkhoz eljutni a vádaskodó szavak értelme, amely ránk, védtelen kislányokra csapott. Természetesen mire tanárnő elrobogott a tett színhelyéről, a nevetés az ajkunkra fagyott, mert tudtuk, hogy ezt a tanárnő komolyan gondolja. Az sem vigasztalt bennünket, hogy röhögésünk újabb tárgya Ternai Peti lett, akinek már nem is három és fél, hanem négy oldalt kellett írnia. Szívből sajnálom, mert én alig bírom megírni a KIVER A CSIK A FALON-nal ezt a három és fél oldalas fogalmazást, hát akkor meg őneki milyen nehéz, mert fél oldallal többet kell írnia.

Nem is akarom többet untatni a hallgatóságomat, már csak két mondat, egy szó, és hurrá, befejeztem, hanem egyszerűen kész a három és fél oldalas fogalmazás, még egy kicsit tovább is mentem. Utóiratként ajánlom mindenkinek, senki ne nevetgéljen órán, főleg ne egy egyszerű anagrammán, mert súlyos következményei lesznek. Én előre szóltam!

JOBBÁGY ZSOLT

Mese magamról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, akinek az apja gépek orvosa, anyja pedig gyermekpásztor volt.

Jó kisfiú volt, nem sírdogált sokat, és nem volt kényes. Bölcsődébe és óvodába nem járt, nagymamája és dédnagymamája nevelgette. Ez meg is látszott rajta, mert amikor elkezdett értelmesen beszélni, tájszóval, régiesen szólalt meg. Az apjának minden nap, munkába menetelkor – ebéd után – el kellett vinnie egy darabon motorral, ez már elengedhetetlen volt.

Ahogy növekedett, egyre értelmesebb lett, és eljött az iskolakezdés éve is. A falubeli iskolába járt, összevont osztályokba. A többi 4 évet más faluban végezte el. Nem történt vele semmi különös, csendben zajlott az élete. Mikor a továbbtanulásra került sor, nem sokat gondolkozott a témáról. A gépek, a szakma szeretete és hogy apja nyomdokaiba léphet, ez vezette. Otthon is sokat tanult az apjától, és az otthoni gépeken.

Aki nem hiszi, járjon utána...

JUHÁSZ NATÁLIA

Hupikék Natikák

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy hupikék család. A szülők örültek, hogy ikrek születtek. Az egyiket törphajninak, a másikat törpnatinak nevezték el. Boldogan élt a család egy nagy-nagy erdőben, míg a gyerekek fel nem nőttek és el nem kerültek a törpiskolába, ahol rendre kijárták mind a 8 törposztályt.

Ezután elkerült törpnati a mezőgazdasági törpiskolába. Ott megismerkedett törppiccurral és törppójácaival, később egy törppingáló is került a szobájukba. Nagyon összeszokott a sok törp, sokat nevettek és énekeltek együtt.

Egyszer törpnati kapott egy feladatot törpnénitől, hogy írjon egy meseszerű fogalmazást magáról. Hát törpnéni, itt a fogalmazásom.

Törpnati azt írta a végére: „Remélem tetszeni fog ez a törpös turpisság, és egy nagyon jó törpjegyvet fogok rá kapni. Törpösen köszönöm.”

És ezzel befejezte a törpös írást, mivel nem jutott eszébe több törpösség. Éli vidáman az életét, várja a nagy Ó törpöt, és hogy elvégezze a törpiskolát. Remélem, boldogan fogja eltölteni a pár törp évét. (A nagy Ó törp után egy hozzátoldás: Azt még várhatja!)

Boldogan ének, míg meg nem hálnak. Aki nem hiszi, járjon utána.

KERTÉSZ GABRIELLA

Nő vagyok!

Ha kérdezed, ki vagyok,

Csak annyit mondok: Nő vagyok!

Ha látod, intrikákat szövök

A férfi nem fölött, tudd, azért

Teszem, mert: Nő vagyok!

Ha szenvedésem próbálom

Magamba fojtani, azért

Teszem, mert: Nő vagyok!

Ha látod, illúziókat kergetek,

S nem adom fel, ez azért

Van, mert: Nő vagyok!

Ha érzed, erisztikámmal nem

Hagyok föl soha, ebből is láthatod:

Nő vagyok! Ha kérdezed, miért

Vagyok ily monumentálisan

Boldog, csak ennyit mondok:

„Mert imádom, hogy Nő vagyok!”

S ez a faj egyedülálló szépségét adja.

KELEMEN BÉLA

Mese rólam

Hajdanában, danában, valahol a nagyvilágban, született egy kislegény, mely most vagyok én. Hazavittek, megettettek, lefektettek, mint leendő jó gyereket neveltek. Ahogy nőtem-növegettem, ennek ellenére sok csínyt tettem. Szüleimnek volt ám dolga, mégsem ütöttek a porontyra. Szeretnek és nem vertek, csínytevéseimen nevettek. Hamar eldöntöttem életem sorsát, szétszedtem a járókát, irány a szabadság. Aztán jött a java, még egy babát hozott a gólya. Kishugom lett, szerettem, civakodtunk eleget, de egyszer ennek is vége lett. Megnőttem és iskolás lettem, eleinte még szerettem. Komolyodtam, csínyeimmal felhagytam. Teltek-múltak az évek, cseperedtem, okosodtam, sok mindent megtanultam, míg a nyolcadik osztályba jutottam. Barátaim nem feledtem, elindultam az ismeretlenbe. Új arcokkal találkoztam, nem sokat tétováztam, jó barátokat szereztem. Szülői háztól elszakadva lassan haladva teltek-múltak a napok, majd a hetek. És lassan ráéreztem: mindenütt jó, de a legjobb otthon. Pláne mikor életem kockáztatva otthon motoromra ülhettem. Teltek a hónapok, ősz, tél, nyár, újra otthon már. Nyáron ismét gyerek lettem, de őszre megint felcseperedtem, és másodikos gépész lettem. És most már nagylegénykedtem. Feledtem, hogy én is voltam elsős, így sokat jól megvertem. Aztán egy évvel megint idősebb lettem. És egy jó tündérre szemet vetettem, most é – lünk egymás mellett jóban, rosszban, mint a hal a folyóban.

KISS BALÁZS

Promi vers

Promi, a kis szentelen,
lopkodta a tüzet végtelen.

De amikor észrevették,
egy nagy sziklához kikötötték.

30 ezer évig ott lógott,
s egy keselyűvel hadakozott.

De aztán jött Herklész,
leszedte őt és kész.

Egy kiséger élete

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kiséger. Aki míg kicsi volt, sokat nevetett és játszott, de ahogy nőtt, egyre kevesebbet játszott és nevetett. A szülei kisebb munkákkal bízták meg, amit igyekezett becsületesen megoldani.

Még kicsi volt a kiséger, amikor más helyre, és más házba költöztek. Ott, az új házban eldöntötték, hogy egy másik helyen építik meg a végleges házukat. Közben a kiséger is növegetett, egy kicsivel nagyobb kiséger lett belőle. Már kapott nehezebb munkákat is, és a szülei beadták az iskolába, hogy okosodjon és tanuljon meg írni és olvasni. Elsőtől harmadik osztályig azon a helyen járt iskolába, ahol laktak.

Negyedik osztálytól ott járt iskolába, ahol végleges házukat megépítették. A kiséger a ház építésénél is ott segített, ahol tudott. Sokszor igen nehéz munkát végzett, amitől megerősödött. Mikorra befejeződött a házépités, a kiséger már sokat nőtt, s már csak két év volt hátra az iskolából is. Az utolsó évben választania kellett az iskolák és a foglalkozások között, ő a gyümölcstermesztést választotta.

Közben a testvére is építkezni kezdett, mert az új házban már nem fértek el. a kiséger, aki ekkor már nagy volt és erős, sokat segített a testvérének is. közben a kiséger otthon is dolgozott az állatok körül, a kertben és benn a házban.

De eljött az az idő, amikor a kiségernek el kellett mennie egy távoli iskolába, hogy egy szakmát megtanuljon. Mivel kollégiumban lakott, szokatlan volt ott a házirend, meg kellett tanulnia az új viselkedési szabályokat, és meg kellett ismernie az őt körülvevő új arcokat. De a kiséger úgy gondolta: majd megszokom ezt is!

Több mesét a kiségeréről majd később mondok.

KISS BÉLA

Bors Bélus

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, annak két gyereke, egy lánya és egy fia. A fiút, mivel igen kicsi volt, de furfangos, erős, Bors Bélusnak hívták.

Bors Bélus egy szép tavaszi reggelen elment szántani. A négyszögletű kerek erőben tört fel hősünk egy tisztást, hogy később nővérével együtt bevesse krumplival, kukoricával. Elment tehát, de nem vitt magával ennivalót. Azt kérte az anyjától, küldje utána a testvérét az elemózsiával.

Az édesanya nem szívesen engedte el egy szem lányát az erdőbe, hisz féltette, hogy eltéved és elrabolja a sárkány. Sajnos, jóslata be is vált, Bors Bélus hiába várta az ennivalót, testvére csak nem érkezett meg. El is indult a keresésére.

7 nap, 7 éjjel gyalogolt, mire a nagy hegyek között rátalált egy óriási várra. Szürke vár volt, a tetején egy 7 fejű rézsárkány forgott körbe-körbe. Itt meg is találta a testvérét, megölelték, megcsókolták egymást. Épp akkor érkezett haza a sárkány. Egyszer csak nyílik az ajtó, s nagy surrogással egy buzogány repült be rajta. Forgott egy ideig, aztán egy szögre ráakadt. Bors Bélus nem teketóriázott, fogta a buzogányt, s úgy visszahajította, hogy 7 napig repült, aztán egy nagy diófába fúródott. A sárkánynak 9 napjába került, míg kiszedte onnan.

- Ki csúfolódik a buzogánnyal? – kérdezte hazaérve.

- Én, Bors Bélus, ha nem haragszol, én vagyok a sógorod. (de nemsokára néhai sógorom leszel, gondolta magában.)

Gyors kézzel megforgatta a kardját, és úgy homlokon vágta vele a sárkányt, hogy az menten összerogyott. Összeöleltek a testvérével, és hazaindultak édesanyjukhoz. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

KOSUTH GERGŐ

Tavaszi

Vége a kemény télnek, vége van már,
A havas táj zöld köntösbe öltözött,
A hegyek ormán látom a napsugárt,
Tavaszi, nyílik a völgyben a hóvirág.

Gyere ki a rétre, légy boldog velünk,
Miénk az élet, lelked is szabadabb,
Élvezd a meleget, szíved nyitottabb,
Hallgasd a madarak köszöntő dalát.

Érezd, amit mi érzünk, az ébredést,
A természet bársonyos karjába van
A világ gyönyörű, csodás szépsége.

Örülj a csodás újjászületésnek!
Szívednek is ott az új szerelem,
Ünnepeld te is ezt a melegséget!

KONCZ ZOLTÁN

Az aranyhal

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy horgász paradicsom, ahol a nádasban édesapám horgára ráakadt egy aranyhal. Csodák csodája, a hal megszólalt és kérte, dobja vissza, s megígérte, hogy három kívánságát teljesíti. A két teljesített kívánság után a harmadik kérés az volt, hogy legyen egy édes kisfia.

Amikor megszülettem, mindenki örült, csak később derült ki, milyen csintalan gyermek vagyok. Amikor a kacsalábon forgó kastély aranyozott ablakait festették, én

egy doboz literes festéket a gyémántsálakból font, és arannyal szegélyezett szőnyegre öntöttem. Ezért megbüntettek, de a testvérem is hiába pucolta a szőnyeget, a festék nem jött ki belőle. Később, amikor már nagyobb voltam, a testvéremet kértem meg, hogy menjek el vele az ezüst tóhoz ezüst halakat fogni, de elutasította a kérésem. Ő nem vette észre, hogy én mégis utána szöktem, de a sötét erdő mélyén eltévedtem.

Csak nagy nehezen tudtam kitalálni az erdőből, ahol egy öreg anyóval találkoztam. Megkérdeztem tőle, merre találok a kacsalábon forgó palotára. Elmondta, hogy merre kell menni, és ugyan későn, de hazaértem.

KONCZ VIKTOR FERENC

Prométheusz vers

Prometheusz, Ipetosz fia,

Kikelt, mint egy madárfióka.
Születéstől fogva messzilátó,
Mindent lát, hisz messzilátó.
Hegyen-völgyön is túl látó
Gondolatlátó, jövőbelátó.

Az esze, mint az éles bicska,
felhasználja jóra, rosszra.
Zeusz nagy-nagy kedvére,
Szép haragos örömére.

Az agya, az agya jól forog,
Már Zeusz szeme is kavarog.
Ügyeskedik, Zeusszal incselkedik.
De meddig?
Addig-addig, amíg el nem ítélték
És megbüntetik.

Pedig Prométheusz jóságos,
S tán egy kicsit furfangos.
Bár Zeusz meglátja,
Égnek áll a haja és az ideg rángatja.

Ő egy jellem, s remélem,
Valaki magára ismer menten.
S vége a versnek, vége,
Ne fuss el véle.
No, csó, én elmentem,
Mert ha Zeusz meglátja, amit róla írtam,
Akkor nekem végem,
Mert megbüntet engem gyorsan,
Itt se vagyok nyomban.

KONDÁS ZSOLT

Prométheusz

Prométheusz ki vétkezett,
Sziklához láncolva állt, s nem lépkedett.
S hogy miért büntettetett?
Hát ellopta az embereknek a tüzet!
Zeusz ezért megbüntette:
A keselyű a csőrét a májába mélyítette,
De hogy még jobban bűnhődjék,
Máját minden nap megteremtették.
Heraklész őt megsajnálta,
S kiszabadította a valóságba,
Prométheusz ennek megörült,
S a fűvön táncra perdült.

Mese magamról(vagy másról)

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy ember a kőkorszakban.

Ez az ember elhatározta, hogy egy kőkorszaki szakközépiskolába fog járni, ahol majd megtanulja, hogyan kell kertészkedni és szőlészkedni. Amikor fölvtették az iskolába, az első héten kőkorszaki mamutkörtéket szedtek és osztályoztak. Ebben az iskolában a tanárok hatalmas vésőkkel jártak az órákra, és hatalmas kőtáblákba vésték a diákoknak a házi feladatot. A diákok az iskolában soha nem írtak dolgozatot, mert a tanároknak nagyon nehéz lett volna hazacipelni a kőtáblákat, így inkább szóban feleltettek a tanulók nem nagy örömeire.

A mi emberünk még soha nem felelt, de egyszer órá is sor került, irodalomból kellett neki bizonyítania, hogy ismeri a különböző művészeti fajtákat. Szerencsére ez neki sikerült, és boldogan mehetett haza a szüleihez pénteken a kollégiumból.

KONTRA KÁROLY

Egy szonett születése

Itt állok magamba roskadva, némán,
tétlenül, és csak tanácstalanul.

Gondolataim kavarnak kimondhatatlanul,
s várom a csodát balgán.

Ez az, ami segíthet csupán,
S ha megjött, kapok rajta hamar,
Leírom a sorokat én bizarr,
Mert ha várok, nem marad semmi már.

Így született e pár soros vers,
nem éppen egy remekmű,

s még talán egy kicsit nyers.

De arcomon felvirrad a derű,
mert e csoda tettem ér egy jelest,
s bensőmben már nincsen keserű.

KOVÁCS SÁNDOR

Hol volt...

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy város. Itt születtem. Majd ebben a városban laktam 13 évig, de a város ura, a gróf, elűzött s a fővárosba kerültem. Itt megint szereztem magamnak egy gazdag ellenséget, a királyt, aki kitiltott az országából. Ezért aztán az ország legmocsarasabb vidékére menekültem, a sötét Bodroghözbe.

Időközben a gróf, szülőföldem ura meghalt, de volt egy fia, aki hasonlóan gonosz volt, de még az apjánál is kapzsibb, de vagyonának nagy részét ekkorra már elherdálta. Visszatérve szülővárosomban, élvezettel kezdtem járkálni, mintha régi ellenségem szellemét bosszantottam volna.

A városban sok új emberrel megismerkedtem, barátkoztam, kóboroltam. A gróf fia persze nem nézte ezt jó szemmel, el akart fogatni, vagy eltenni láb alól. Igen ám, de a sok barátom figyelmeztetett engem. Egy barátommal elindultam, s nekivágtunk a sötét Bodroghöznek.

Én már megszoktam a nedves levegőjét, de ifjú barátom szervezete sokkal gyengébb volt. 3 nap múlva összeesett és elvesztette az eszméletét. Egész éjjel ápoltam, s reggelre úgy tűnt, túléli, ezért hátamra vettem és tovább indultunk. Utazásunk 5. napján füstcsíkokat láttunk, de nem tudtam, barát vagy ellenség. Kiderült róluk, hogy ők a mocsári arabok, akik még a török megszállás után maradtak itt. Az arabokkal már régóta nem háborúzunk, mert ők is ugyanúgy unják az állandó harcot, mint mi. Ezért elhatározták magukat a békekötésre.

Én felajánlottam, hogy leszek a közvetítőjük a tárgyalásokon, ha elvisznek a faluba. Megegyeztünk, s ennek örömeire ünnepséget tartottunk. A barátomat is meggyógyították. Másnap kora reggel elindultunk a falu felé. A falubeli barátaim azonnal megismertek, de azt hitték, fogoly vagyok. ki akartak szabadítani, de szerencsére, még az összecsapás előtt megtudták, mi a helyzet. A békét nem sokára megkötöttük, és örömtáncokat jártunk.

Pár hónap múlva a gróf üzenetet küldött nekem, hogy ha visszatérek, nem esik bántódásom. Szerencsére, nem hittem neki, s a szomszéd városba mentem, az öreg báróhoz, aki elküldött egy mezőgazdasági továbbképzésre. A gróf követe ott is minden nap zavart, hogy beszélni akar velem. A báró ellenezte, hogy elmenjek, de én nem hallgattam a jó szóra. Három nap múlva előrejelzés nélkül az ablakon át érkeztem meg. A gróf, ahogy meglátott, rám lőtt, de nem talált el. Pár ütésem után berontott az őrség, ez már nagy túlerő volt. Szégyen a futás, de hasznos! – gondoltam s kimenekültem: beugrottam a folyóba, ahol eljutottam a faluig.

Azóta itt élek, van családom, s a város közelébe se megyek, boldogan élek. Itt a vége, fuss el véle.

KÖVÉR ERZSÉBET

Kedves M-nek

Voltam áldozati bárány, hazug,
csúnya, csaló, s messze volt tőlem a való.
Most rájöttem, az ember könnyen haló,
Csalódtam, s lakom csak ez a zug.

Ez a helyzet reményvesztett,
nem fúj a szél, a nap éget, fúj
a szél, nem ölel, a nap öl, bár
itt minden elenyészett.

Jött valaki, talán barát,
S hallottam angyalok karát,
Vajon megölel vagy megöl?

Láttam egy fehér galambot,
Talán felejtetem a varangyot,

S előjön a szép a rút mögül.

(Nőnek bennem...)

Nőnek bennem a

fagyok
hisz ismét egyedül
vagyok.

Csak sajnálom
magam
újra önző vagyok
igen
hisz kint is nőnek
a fagyok.

Két embert szeretek
kik együtt
boldogok
kivülálló lettem
ez már egy
holt dolog.

(Ismered a szavaidat...)

Ismered a szavaidat

felismered a bántást
fülemet és agyamat
szavaid
lelkemet a fájdalom
járja át
hogyan gondoljak
mosolyogva Rád?

Könnyen veszem edzett
vagyok
közben nőnek bennem
a fagyok
de mosolygok s lásd
nélküled is vagyok
bánataim és örömeim
így is vagyok.

Nem sírom, írom a bánatom
remélem így nem
bánthatom
értem mit éreztél és érzel
még én vagyok az akit
nézel
és tudom hogy nem hamis
a mosolyom.

(Átvisz a tánc...)

Átvisz a tánc az éjen
tudom

csak én vagyok ébren

velem van a zene az éj

a csillagok

talán nem egyedül ballagok

egy kábulatban sodor

az ár

már biztos, hogy rám valaki

vár

LADÁNYI CSABA

Miről beszélgetünk, míg mások a szöveggel foglalkoznak?

Én csak azt szerettem volna megkérdezni Jóskától, hogy miért bóbiskol az órán, mikor más a novelláról beszél.

De szerintem nem volt érdemes megkérdezni, mert nem válaszolt, s egy fogalmazást is kell írnom róla. Hasznosabb lett volna a tanárnőre figyelni, és nem beszélgetni. Egyrészt mert ha oda figyelek, és nem foglalkozom mással, még tanulok is, másrészt: ha nem a témáról beszélgetek, fogalmazhatok. Arról pedig, hogy Laci egy radírral vágta fejbe Jóskát, én igazán nem tehetek. Mivel én csak csendben arra kértem, szóljon neki, de nem hogy vágja fejbe!

Abban bűnösnek érzem magam, hogy Lacit megzavartam az odafigyelésben, és ezzel őt is bajba sodortam, mert neki is fogalmazást kell írnia. Ezért megígérem, hogy többet nem fogok senkit megzavarni a tanulásban, én is jobban oda fogok figyelni, és ha valamit akarok mondani valakinek, azt a szünetben közlöm vele.

LABANCZ ZOLTÁN

Óseink

Úgy éltek a pusztán,
elődeink, a régi ősök,
kikről szólnak a regösök,
mint sok indián.

Napfelkelte így köszönték egymást:
egy terített asztal
mindig megvigasztal
mert látunk rajta egy s más.

Hiába lennél dicső és hős,
kiben nagy az érzelem,
lehetsz hun, vagy tatár ős,

kinél híján van az értelem.
Asszonyod lehet lompos vagy kendős,
nélküle mit sem ér az életed.

LONCSÁK KRISZTIÁN

Mese magamról

Egyszer volt, hol nem volt, a Bodrogköz központjának, Sárospataknak a szülőotthonában született egy gyerek 1972.07.08-án. Túlsúlytal született, ezért szülei féltek, hogy nagy korában kövér lesz.

A kisgyerek sokat evett, mégsem hízott. Nem volt lusta, örömmel mozgott, játszott. Ahogy nőtt, megtanult beszélni, járni, szaladni. Egy szép napon aztán szörnyű dolog történt. Bújócskázás közben rá akadt egy orgonabokorra, ami le volt permetezve.

Mivel valamelyik filmben látta, hogy a z indiánok a növények nedveit szívogatják, ő is kipróbálta ugyanezt az orgonán. Kórházba került.

Ezek után sorba történtek vele a csudajó dolgok. Tetszett neki az állandó szabadság, amiért a felnőttek azt mondták rá: koszos kis csirkefogó. Élvezte a szabad életet. Kell is ez. gyermekkori emlék nélkül sivárabb az ember, öreg korában nem tud mire visszaemlékezni.

Ugyanis, ha valaki fiatal korát csak a tanulásnak adja, és az egész tizenéveségét egy íróasztal mellett tölti, csak hogy a szülei tudjanak mivel dicsekedni, az egy beteg ember. És ezeket ő sajnálta. Sajnálta őket, mert nekik már az is esemény volt, hogy a nyári szünetben egyszer elment a kertjükbe tollaslabdázni...

LÓRÁNT RÓBERT

A póruljárt hőscincér

Hol voltam, hol meg nem. Valamikor, réges-régen egy erdőben éltem.

Ebben az erdőben egy nagy fa odvában volt az én szegényes lakásom. Egyik reggel arra ébredtem fel, hogy bánt a lelkiismeret, ugyanis rájöttem, hogy épp itt az ideje annak, hogy hú legyek a nevemhez. Így aztán elindultam, hogy valami olyat cselekedjek, ami illik hozzám. Ahogy így keresgélek az erdőben, megpillantok egy nagy hegyet, és rögtön az agyamba ötlik az ötlet, hogy leküzdöm. Könnyedén felmászok a tetejére és azt mondom:

- A lábaim előtt heversz, te hegy, vedd úgy, hogy legyőztelek!

Erre megszólalt egy szarka, aki éppen arra repült:

- Nem valami nagy dicsőség leküzdeni egy fenyőtobozt! Ha olyan nagy hős vagy, gyere velem, én mutatok neked igazi leküzdési valót!

A szarkára hallgatva elmentem vele s valóban mutatott egy nagyobb hegyet. Nagy csatakiáltások közepette felrohantam a tetejére. Megálltam ott és torkom szakadtából éppen dicsérni akartam magamat, amikor megnyílik a hegy, és egy hangyaboly kellős közepébe estem, ahol a hangyák darabokra szaggattak.

Ez a kis mese azt bizonyítja, hogy előbb-utóbb pórul jár az, aki nagyképű.

MALYIK ANIKÓ

A magány

Dalnokok, kik megénekeltek,
Írók, kik megírták,
Magányosak, kik sose kérték,
De sírva-nevetve, éltek.
Homályos szívzugokba rejtve,
Csendes ajkakon némán kiejtve,
Mint házak ablakain a hajnali napfény,
Oly csalóka, oly kemény.
....Vannak magányos, bús szívek,
Vigasztalt, kósza lelkek...de!
Sötétbe vész a tény
A régmúlt nagy szerelmén.
Egyedül bandukol a szív,
Míg a halál magához hív.
Szabad indulat a testekben,
Düh és remény a szemekben.
Lelkek találkája a földön és felette.
Üres szív, ki mások magányát kereste.

Jövő

Ki tudja, mi vár reánk?
S ha felnövünk, lesz-e hazánk?
Lesz-e fedél fejünk felett?
Ahová lehajtsuk a fáradt fejet.
Vagy harcok dúlják e vidéket?
Lesz-e béke, egyetértés?

Vagy helyette veszekedés?
A kérdéseimre válasz nincsen.
Éljünk a reményben és a hitben.

A bánat

Egy könnycsepp könnyen cseppen,
Ha bánat ül a lelkemen.
Bánat, mely tengerré nő,
Feretegként tombol ő.
Lelkemben a fereteg
Borongó időt jelez.
S a könnyeim csepegnek,
Mint a bús esőcseppek.

MIGLÉCZI MÓNKA

Szóhoz sem tudok jutni!

Ki gondolta volna, hogy akkora tragédia lesz egy kis nevetgélésből! Három és fél oldal! Ha ez sikerül, szóhoz sem tudok majd jutni! De mielőtt elkezdem írni a remek művemet – nem is vagyok beképzelt, mi? – ezt a roppant eredeti címet meg kell köszönnöm az illetékes személynek. Tehát köszönöm!

A cím nagyon jó. Igen, igen. Sőt fantasztikus! Persze! Most már csak írnom kell róla valamit! De ne szomorkodjunk! Hiszen mindennek megvan a maga helye és ideje! És persze mindennek van oka is! például Hófehérke azért fulladt meg, mert megakadt a torkán az a fránya alma. (Ha-ha, ez itt a humor volt.)

Jajj, teljesen összezavarodtam. Hogy jön ide egyáltalán az alma? Pedig még csak nem is ettem törcci órán! Épp az kellett volna nekem! Gondolom, plusz négy oldal. Na, nem! Inkább más órákon eszem.

De most hagyjuk az almákat, és térjünk át arra, hogyan kezdjem el a remekművemet. Annyi gondolat kering a fejemben, mint a nagy Khaosz idején, annyira zavart az agyam, mintha ott lenne nemsokára a második NAGY BUMM! Hogy ez nehogy bekövetkezzen, lassan rátérek a lényegre, hiszen lassan járj, tovább érsz. De

mégsem, mert a társaság mindjárt elalszik, rögtön mondom a lényegét. Csak semmi izgalom, nem kell tövig rágni a körmöket. Nyugi! Előbb pihentetőül egy vers:

Mért van az, hogy semmi nem érdekel,
S mért élek, ha semmit sem érek el,
Mért nézek, ha tudom, hogy írni kell,
Mért félek, ha tudom, hogy bízni kell.
Már
Nem félek, mert tudom, hogy bízni kell,
S azért élek, hogy valamit érjek el.

Ezen megható pillanatok után kell valami, ami feldobja az embert.

Hohó, hát még mindig nem vagyok a témánál, és ez már a harmadik, bocsánat, a negyedik oldal. Tehát senkinek nem javaslom, hogy történelem órán felelőtlenül és értelmetlenül nevetgéljen, mert ez lesz a vége. Mellesleg, az én nevetésem nem volt értelmetlen, esetleg csak ésszerűtlen. De éppen ez volt benne a jó.

Néha a semmiben is van valami jó, csak meg kell találni. Attól függ, hogy milyen óráról jön ki az ember, mert egy olyan orosz óra után, amelyen pecát, karót vagy kapát kapott, nem hiszem, hogy akármin is tudna nevetni. De ez nagyon szomorú, és unalmas addig, amíg nem jön egy jó törcci óra.

Ó,ó, ácsi, ez már több, mint három és fél oldal. Tehát SIKERÜLT! S most az örömtől szóhoz sem tudok jutni.

MOLNÁR JÓZSEF

Így vagy úgy

facsemete Két rózsató volt a parkban egy facsemete mellett. A

megszerette az egyiket, de nem mert neki szólni. A másik rózsató ezt észrevette. Biztatta a facsemetét, mondja el, mit érez.

sze- Elfogadta a tanácsot, de nem járt sikerrel. Ez a rózsató mást

retett. Amikor a fa nagyobb lett, és a rózsákat távolabb ültették, akkor

biz- gondolkozott el azon, hogy az a másik rózsza szerette őt, és csak azért
tatta, mert tudta, milyen választ fog adni az első rózsától.
vlasztja a Úgy gondolta ezután majd a facsemete az ő szerelmét
reménytelen helyett.

NÉGYESI LÁSZLÓ

Mese magamról

Hol volt, hol nem volt, az üveghegyen is túl volt egy hatalmas vár, amelynek falai egy várost zártak körül. A vár ura egy nemes lelkű király volt. Ennek a királynak egyetlen fia volt, aki egy napon nagyon megváltozott. Senki nem tudta, hogy miért lett hallgató és búskomor.

A király mindent megtett, hogy föloldja komorságát: messzi földről hívott zenészeket, nagy vadászatokat rendezett, de hiába, semmi hatása nem volt. Az ifjú apja elé kérette magát, s ott elmondta, mi nyomja a szívét:

- Apám, egy éjjel nagyon szép álmom volt. Egy ismeretlen, hatalmas országot láttam, amelyen rengeteg és sokféle nép élt. Szeretném, ha tudnád: én azt az országot meg akarom ismerni!

- Jó van fiam, úgy látom, szavaid őszinték, tedd azt, amit jónak látsz, tudom, hiába próbálnálak lebeszélni róla, nem sikerülne! Segítségére bocsátom a legerősebb táltost, amellyel bejárhatod akár az egész világot, hogy megtaláld azt a földet, amelyre áhítasz. Bár szomorú vagyok, hogy a szülőfölded nem nőtt ilyen közel a szívedhez...

- Sajnálom, apám és bocsáss meg nekem!

A királyfi boldogabb volt, mint valaha. Felnyergelte a táltost, és édesanyja könnyeitől áztatva útnak indult. Hét napot és hét éjszakát repültek a felhők között, miközben sok ismeretlen országot elhagytak már. Egyszer aztán a távolból hatalmas fények vibrálásait pillantották meg, már tudta a királyfi, hogy ez az, amire vágyott!

Amikor a lába alatt elterülő tájat nézte, arra gondolt, hogy üres zsebbel érkezett az Amerikai Egyesült Államokba, de bízott magában, hogy nem fog elveszni új hazája útvesztőiben.

OLÁH RÓBERT

Mese

Egyszer volt, hol nem volt, sőt még mindig van egy iciri-piciri ország. Ennek az iciri-piciri országnak az észak-keleti csücskében van egy iciri-piciri városka, 20 ezer lakossal. Ebben a városkában, az iciri-piciri nagy folyó partján áll egy pirinyó lakocska. Ebben a lakocskában éldegél történetünk hőse, Robika.

Családfáját hagy ne elemezzük, elég az, hogy van egy iciri-piciri mamája, egy papája, valamint egy valóban iciri-piciri nővérkéje. Nos, Robika kicsi korában borzasztóan rossz kisfiú volt. Az óvodából mindig iciri-piciri mütyürkéket lopott el, s az iciri-piciri mamája nem győzte azokat visszavinni. Égett is rendesen, amikor beállított az oviba.

Az ovi után őt is iskolába küldték, egy iciri-piciri, most már sporttagozatos iskolába. Szerencsére, akkor még nem volt az, amikor Robikát beírátták oda. Kezdetben ezt az iciri-piciri legénykét érdekelte is a dolog, mint minden, ami új volt, de hát lassan megunta. Iciri-picirit elege lett az egészből, de nagyon. Már csak azért tanult, mert iciri-piciri szülei nagyon szigorúan nevelték, s rövidre fogták az amúgy is iciri-piciri pórázt.

Teltek, múltak az évek, s egyszer csak vége lett ennek az iskolának. Robika úgy gondolta, tovább kell tanulnia. Végül a Mezőgazdasági Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola (Kossuth Lajos u 26, Sátoraljaújhely, 3980) tanulója lett. Ez az iciri-piciri Mező kicsit nagyobb volt, mint az előző sulis. Az első évet itt is nagy érdeklődéssel végezte, de ez az érdeklődés minden nap egy iciri-picirit csökkent.

Robika most itt III. osztályos. A félévhez közelednek. Nap, nap után, mikor megy haza az iciri-piciri Nagy folyó partján lévő iciri-piciri lakocskában, első gondolata ennek az iciri-piciri kis legénykének, aki üti a 180-t, hogy még egy napnak vége. Tehát hazamegy, megtanul, és utána úgy érzi, szabad. De csak egy iciri-picirit. Ha szabad, általában vidám, de mostanában iciri-piciri zúrjei voltak, s ezért olyan volt, mint a bili füle.

De szabad, és fiatal, s a fiatalokat mindenki szereti. Talán. Ha szabad, nyáron rengeteget csatangol, barangol az utcákon, sokat hülyül a haverjaival. De télen? Télen, amikor iciri-piciri hópolyhek hullanak, és hideg van, csak bezárkózik a meleg szobába, és egyedül akar lenni, mert ilyenkor mindig szomorú. Nem tudom, miért. de nyáron vidám, s alig várja, hogy nyár legyen. Sokszor gondol arra az iciri-piciri napocsára a szobában, amikor sötétben üldögél, és elmereng egy iciri-picirit. Nem tudni min, csak üldögél és néz. Egyszer csak felrázza valami és rájön, hogy iciri-picirit elszaladt az idő. ideje lenne ágyba bújni.

Másnap aztán vidáman kel. Suliba megy, s ott egy iciri-picirit alszik még, nem reagál a környezetében lévő eseményekre. Ébren alszik. De lassan felébred. És akkor kit lát maga előtt? Egy iciri-piciri tanár nénit, aki csikót^[1] akar nevelni belőle. Hát tessék! Ezért jár ő a Mezőbe? Azért, hogy csikót neveljenek belőle?!

Itt a vége, fuss el véle!

OSVÁTH CSABA

Magány

Rád gondolok, kedves, szomorú magányban,
Senkim sincs és te itt hagytál hideg lázban
Kihűlt szívem már alig dobog
A reménytelenség lassan körbefog
Álmokba menekülök a megfoghatatlan világba
Ez a világ a boldogtalanok világa.

Hiszek és harcolok

A boldogság létezik és hiszek benne
A gonoszság létezik és harcolok ellene
Hiszek és harcolok, hogy legyen végre boldogság
És örökre tűnjön el a Földről a gonoszság.

(1992)

Az univerzum mestere

Nem is tudom, mikor, tán az 503. mikrochip megjelenése után történt az öreg Naprendszer 635. galaxisában.

Élt egy jóságos uralkodó, Lex kapitány és felesége: Tieda hercegnő. Egyszer, pontosan 3986-ban, vagyis földi idő szerint 1975-ben egy fiuk született, aki nagyon hasonlított Lux kapitányra. Az élet megszokott kerékvágásban ment, amikor a bolygót megtámadta a gonosz Rob, aki el akarta pusztítani a jóságos Lex kapitány bolygóját. A gonosz Tieda átállt Rob kapitány oldalára és elrabolta Lextől a fiúkat, Dont, aki mit sem sejtve boldogan ment az anyjával. Lex egyedül maradt, s megfogadta, hogy addig harcol Rob ellen, míg vissza nem kapja a fiát.

Don, amikor megtudta, hogy anyja a gonosz Rob oldalán áll, ekkor megszökött Tiedától. Megkereste az INTER PLUS 600000 nevű robot memóriájában apja hollétét, és egy óvatlan pillanatban megszökött az Y 16-30-as terepsiklójával Tiedától. Már az időkapu bejáratánál járt, amikor megállította Weder, Rob fejedője és visszavitte.

Lex kapitány ekkoriban indult el első harcára Robék ellen. TIER –vadászgépével berepült a gonosz Rob hatáskörébe, s megpróbálta felrobbantani Rob központi agyát, mert ő tudta, hogy Rob android, akinek az agya 599 trillió kilobyttel rendelkezik. Amikor már ex vadászgépének robotpilótája elindította a magfúziót a robbantáshoz szükséges energia termeléséhez, akkor egy váratlan pillanatban egy fejedős szétlőtte Lex robotpilótáját és ezzel Lex elveszette az első csatát.

De nem adta fel! Már vagy a nyolcadik ellentámadását szervezte, amikor megismerkedett egy hercegnővel, Tündesszel, akit nagyon megszeretett. Az együttes támadásuk végre sikerrel járt, s magukhoz vehették Dont. Rob több ellentámadást is elindított, de ezeket Lex és Tündesz sikerrel vissza tudta verni.

A győzelem után aztán mindhárman a Z3-as galaxis 53ZM nevű bolygójára költöztek, Itt éltek azok az emberek, akik nem szerették Robot, és itt boldogan éltek, míg át nem repültek egy másik dimenzióba.

Akhilleusz pajzsa

Amióta feltalálták az időgépet, azóta több utazást tettem különböző korokba. Most éppen Görögországba utazom.

Ahogy bekapcsoltam a motort, rögtön feldübörgött a interceptor plutóniummal tuningolt motorja. A számítógépes kijelző kiírta a korokat: 2013... 1541 Megállt a motor és én láthatatlan szkafanderemben szétnéztem. Este van, ragyognak a csillagok. távolról hallani a tenger morajlását. A szilíciumos távcsövemen két várost láttam a távolban. Elindultam a város felé.

Ahogy közelebb értem, hát hallom, hogy nagy vigadozás és zenebona hallatszik. Azt hiszem, ezt nevezik lakodalomnak. Táncoltak, ettek-ittak, tehát boldogok voltak. Este egy elhagyatott házban aludtam.

Reggel nagy pörlekedésre ébredtem. A ház előtt lévő téren nagy civakodás volt. Ahogy a számítógépem fordított, a szöveg megjelent a szkafanderem monitorján. Egy gyilkosság volt a pörlekedés középpontjában. A csetepaté közelében egy hadsereget láttam csodás fegyverekkel felszerelve. Miután el kezdett idegesíteni a perpatvar, elindultam csendesebb vidékek felé. Felmentem egy hegyre, s onnan figyeltem a történeteket.

Egyszer a seregből kivált két ember, akikről azt hittem, atlantisziak. Elrejtöztek a domb mögött, közben két gyanús alak közeledett a hegy oldalán legelésző nyájhoz. Először elrejtöztek ők is, de amikor megindult a nyáj, neki ugrottak a juhászoknak, és kegyetlenül megölték őket. A nyájat próbálták elhajtani, de a katonák felfigyeltek a

zajra a helyszínre siettek, ahol nagy zűrzavar támadt. Ez a fejetlenség nagyon elkésértett, s megpróbáltam egy nyugodtabb helyre menni.

Ahogy mendegéltem, egy szántóföldre értem. A parasztok éppen szántottak, vígan folytak a munkák. Mindenki lelkesen dolgozott. A melegtől elfáradva elindultam egy hűvös helyre, szerencsémre nem messze egy szőlőültetvényre akadtam. A szőlőkön óriási fürtök lógtak, mintha csak aranyból lettek volna. Éppen szüreteltek az emberek, mindenki fürgén és teljes erőbedobással dolgozott, míg egy ifjú a lant szavával pezsdítette munkára a munkásokat. Letelepdedtem egy közeli hegy tetejére, és a fáradságot már nem tudtam legyőzni. Hason feküdtem a fűvön, és a távcsöveimmel végigpásztáztam a környéket. .

Egy kövér legelőn izmos, egészséges csordát pillantottam meg, a z ott lévő juhászok vígan furulyáztak, a kutyák a nyáj körül ténykedtek. Minden nyugodtnak látszott, úgysis elegendem volt már az izgalmakból. Ez az ókori Görögország több kalandot rejt magában, mint egy XXI. századi háromdimenziós horrorfilm.

Ekkor valami szokatlan hangulat vett erőt a csordán. Ezt onnan tudom, hogy az infraszugaras szemüvegemen láttam, hogy a bikáknak megnőtt a testhőmérséklete és nyugtalanokká váltak. Még fel sem tudtam eszmélni, amikor a bokorból két oroszlán ugrott ki, és rávetették magukat egy fiatal bikára. Már éppen lövésre készítettem elő a zafir-lézeres 6KRP erősségű fegyveremet, amikor a szkafanderemen megjelent egy vörös felirat: A TÖRTÉNELEMBE BEAVATKOZNI SZIGORÚAN TILOS! Leállítottam magam, s az oroszlánok ekkorra szét is tépték a bikákat. A pásztoroknak még arra sem volt idejük, hogy megemésszék a történeteket.

Most már tényleg elegendem lett az izgalmakból! Beprogramoztam a számítógépet, hogy ajánljon nekem valami csendes, nyugodt helyet. Egy közeli táncterembe invitált, ahol gyönyörű lányok és ifjak táncoltak. Olyan vidámak voltak, hogy én is majdnem táncra perdültem, de *véget ért a móka mára*: a szkafanderemen megjelent az újabb felirat: MINÉL ELŐBB LEGYEN AZ IDPGÉPNÉL. ITT AZ INDULÁS IDEJE.

Az időgépben befejeződött a plutónium tuningolása, és kezdetét vette a magfúzió. Siettem a interceptoromhoz, beprogramoztam 2004. december 20-át és magamra zártam a sugárajtót. Feldübörgött az interceptor motorja és máris útban voltam 2004 felé. Utazás közben végiggondoltam az eseményeket. Végtelenül gazdag, fordulatokban és eseményekben rendkívüli benyomást keltett a görögök élete. Ahogy megálltam a házunk előtt, rögtön azt kérték, hogy meséljem el, mit láttam. Estére tehát meg volt oldva a programom.

PAPP ATTILA

Mese rólam

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország, abban egy kis város, abban egy kis domb, aminek a lábánál lakom én. Egy kicsit szűkösen, de megvagyunk. Lehet, hogy nem is annyira szűkösen, de lehetnénk tágasabban is egy kicsit.

Ez a helyzet úgy alakult ki, hogy mielőtt én világra jöttem, édesanyámék elváltak. De édesanyám újra férjhez ment, most boldogan élünk, míg meg nem halunk. Van egy öcsém, aki most, mint egy csikó, tanulgat, és mint ahogyan az szokás, engem idegesít és kötekszik, amit persze én ugyanúgy viszonzok.

Amikor még kicsi voltam, szokássá vált, hogy az oviban bekakiljak. Ennek persze az óvónők és az anyukám ugyanúgy örültek. Szóval velem nagyon sok volt a baj. Egyetlen élményem van, amit soha nem fogok elfelejteni. Amikor még kicsi voltam, átmentünk Nagyapámékhoz Sárospatakra, mikor ők még ott laktak. Én kimentem az udvarra, és én, mint jó kisfiú, elkezdtem idegesíteni a kakast, aki persze ideges is lett: nekem jött és csipkedett! Szerencsére Nagyapám éppen jókor jött ki, elkergette egy bottal, és szegény kakast még aznap levágták.

A lényegre visszatérve, én is járogattam istállóról istállóra, most ennél kötöttem ki. Van egy tanárnőnk, aki jót akar nekünk, ezért mindig és sok házi feladatot ad, aminek persze mi „nagyon örülünk”! Én nagy lusta vagyok, ezért mindent a végére hagyok. Ha tanárnő több időt hagyott volna, ez a mese is tovább tartott volna...

PÁLYI KRISZTINA

Hétfvégén egy rétre kirándultam

Hétfvégén egy rétre kirándultam,

Lombos erdők, akácfák alatt,

Középen egy hús patak futott,

Fent magasan szállott a Nap.

Patak mellett régi ház állott,

Odamentem és megnéztem azt.

Bent egy öreg bácsi lakott,

Egyedül és elhagyatottan.

Visszamentem a táborhelyhez,
Már későre járt, leszállt a Nap,
A madarak is elhallgattak.

Reggel aztán a hangjukra ébredtem,
Útnak indultunk újra hazafelé,
E helytől eltelve jókedvvel, vidáman...

PETERCSÁK ERNŐ

Mese magamról

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény gépkocsivezető és annak egy gyönyörű szép felesége. Ennek a két embernek született egy kisfia, ez vagyok én. Szüleim azt remélték, hogy szép, erős, okos legény lesz belőlem. Ahogy teltek-múltak az évek, egyre cseperedtem, mígnem egy szép szeptemberi napon – lehettem vagy három éves – odaálltam a szüleim elé:

- Édesanyám! Süssön nekem hamuba sült pogácsát, elmegyek világot látni!

Először megijedtek ugyan, hogy a világban egyedül eltévedek, de aztán belátták, hogy igazam van.

Elindultam hát sűrű könnyek közepette. Ahogy mendegéltem, megláttam egy épületet, amelynek az udvarán sok kisgyerek játszott. Bekopogtam és egy anyóka nyitott ajtót. Tőle megtudtam, hogy az az óvoda, s azok a gyerekek, akik az udvaron játszanak, ugyanúgy kerültek ide, mint én. Átgondoltam a dolgaimat, és úgy határoztam, hogy én is ott maradok. Három évet töltöttem el itt, s nem haszontalanul. Nagyon sok alapsdolgot az élethez ott kaptam meg.

Amikor letelt az ottani időm, kísértáltam a kapun, és egy másik erődítmény felé vettem az utamat. Ez az épület az iskola volt. Nagyon sokat gondolkodtam a dolgon, bekopogtam az ajtón, s tisztességgel köszöntöttem az kijövő urat. Itt tanultam meg sok minden más érdekes dolog mellett írni és számolni. Teltek az évek, s a nyolcadik esztendő végén kiadták a bizonyítványt és azt mondták:

- Fiam, letelt a szolgálat! Ha akarod, folytathatod a tanulmányaidat, ha meguntad a tanulást, mehetsz dolgozni is.

Elgondolkodtam a dolgon, s úgy döntöttem, még tanulok egy kicsit. Hát így kerültem ide, a Mezőbe, ahol már harmadik éve koptatom a padokat. Aki nem hiszi, járjon utána!

PLÉBÁN ANDREA

Az ébredés

Szemed, mint csillogó napsugár fénye,
Ragyogja be sivár életem.
Selymes hajad lengedezzen lágyan,
Sejtelmes falat vonjod köréd az ágyban.

A fény még nem járta át teljesen otthonom,
De te mellettem vagy, s azt gondolom,
Nem feledlek el soha, vagy amíg élek,
Szálljanak akár álmok, szárnyak, évek.

Hajdan az én kiégett lelkem szomorú volt,
Olyan voltam, mint egy lepusztult romhalmaz,
Melyet most jelenléted angyalként oltalmaz.

Segíts nekem, hogy élni tudjak boldogan,
Mint ártatlan kis angyalok az égben,
Hagy öleljelek újra, mint valamikor régen.

POPOVICS ISTVÁN

Búcsúzó

Iskolám

Te bennem álmodó

Ablakom

Te napra mosolygó

Fenyőfa

Te szélnek bókoló

Gyárkémény

Te égre bámuló

Föld és ég

Te egymást csókoló

Csillag

Te mindenség lakó

Iskolám

Te velem ballagó

Csillag

Te éjjel hunyorgó

Diák

Te tőlem búcsúzó

Köszönöm neked

Diáklány

Te puhán kacagó

Ég veled

Iskolám

Őrizd emlékemet

ROZGONYI BERNADETT

Amikor papagáj voltam

Egy délután iskolából jövet barátnőimmal összekaptunk valami apróságon. Mivel úgy éreztem, hogy nekem van igazam, elmondtam nekik a véleményemet. Arcukon láttam, hogy nem értenek velem egyet. Az egyik meg is jegyezte: Olyan vagy, mint egy papagáj! Ez a kijelentés nagyon sértő és bántó volt a számomra. Hazaérve lefeküdtem az ágyamra, és elaludtam.

Álmomban egy gyönyörű esőerdőben találtam magam. Körülnéztem. A fák hatalmasok voltak, a vízesés pedig kiemelkedett a táj szépségéből. Egyszer csak megpillantottam egy kis kunyhót. Megpróbáltam eljutni odáig, de még szárnyra se kelhettem, amikor egy erős kéz megragadott és belerakott egy kalitkába.

Mindenem volt itt: hinta, etető, itató, sőt még tükör is. Amikor a tükörbe néztem, nem hittem a szememnek: egy papagájjal találtam magam szemben! A kezem helyett szárnyaim, a lábam helyett madárlábak, a fejem helyett papagájfejem volt. Egy darabig nézegettem magam, majd megbékélve a gondolattal, körbefordultam a tükör előtt. Megállapítottam, hogy elég csinos papagáj vagyok! A gyönyörködés nem tartott sokáig, mert az előző kéz benyúlt a kalitkába és az ujjára vett.

Ekkor elkezdett fel-le mozgatni, azt hittem, azt akarja, hogy repüljek. Mivel még életemben nem repültem, gondoltam, megpróbálom, s a szárnyaimat megpróbáltam mozgatni. Igaz, hogy eleinte nem jártam sikerrel, de egyszer csak sikerült: felrepültem! Boldog érzés kerített hatalmába, végre szabad vagyok! Enyém az egész végtelenség! Egy darabig élveztem új tudományom nagyszerűségét, aztán megláttam egy fát, ami tele volt hozzám hasonló papagájokkal.

Gondoltam, talán befogadnak. Először kicsit idegenkedtek, de a csőröm segítségével megoldottam a problémát. Alig telt el egy pár perc, máris nagy társaságot gyűjtöttem magam köré. Telt-múlt az idő, mi együtt a csapattal felfedeztük az esőerdő rejtelseit.

Egy szép napon egyedül mentem ételment gyűjteni. Éppen a földön csipegettem, amikor mocorgást hallottam a hátam mögött. Óvatosan megfordultam és egy hatalmas kígyót láttam magam előtt. A csőröm most sem hagyott cserben! Egy idő után a kígyó nagyon csúnyán nézett rám. Ijedtemben felszálltam a magasba, erre felébredtem. Még az ágyamban fekve is féltem....

RUTKAI CSABÁNÉ

Nélkülözhetetlenek

Számomra legnagyobb öröm
és ezt nyugodt szívvel elmondhatom,
mert naponta van rá ezernyi okom,
a legszűkebb családi köröm.

A fejemet egyre csak töröm,
hogyan alanyi jogon ilyen vagy
jut-e elegendő vajon
másnak is ezen a földön?

Boldog vagyok, mert szeretnek,
Szánom azt, aki keserű,
S csak gondjai teremnek.

Az élet nagyon sokszínű,
S ha csodás gyermekeid születnek,
Minden olyan nagyszerű!

Holnapi sírvers

Azon kevesek közé tartozom,
Akik igaz szívvel elmondhatják,
S szavait meg nem cáfolják:
Szeretem és tisztelem az anyósom.

Fájdalom, de tény: az élet mulandó.

Szegény nagyon beteg – baja a rák,
Nem fog szépen elaludni, mint sok más,
Ez nagyon-nagyon borzasztó.

Az utcabeli vének dögkeselyűként gyülekeznek,
Majd riadt varjúcsapatként mondják: kár,
És suttogva várják idejét halálhírének.

Pár nap még élete, gondolatom vele.
Legnagyobb kincsét, a fiát és
Viszonszeretetének képeit megőrzöm örökre.

SÁNTA GYULA

Prométheusz

Prométheusz a sziklához kötve néz a távoli
messzeségbe. Amiért ellopta a tüzet, tölti
büntetését. Zeusz minden nap elküldi a sast,
hogy megegye a máját, és az minden nap
újra nő. Zeusz azért gondolta ezt ki így, hogy
Prométheusz még többet szenvedjen. De csak
nevetett rajta, mert tudta, hogy mindez átmenet,
jön Heraklész, és jönnek az emberek...

SÁRI LAJOS

Ősz, Tél, tavasz, Nyár

Ősz, Tél, tavasz, Nyár,

már itt van nem soká
mindenki szereti, én is
ha itt a tél és a nyár.

az ősz levélhullás s
a tél a havazás,
tavasz rügyfakadás,
nyár: süssön a nap soká.

Ősz, ahol hűvös szél fúj,
levelek lengedeznek, nyár ahol énekes
madarak dalolnak, és ragyogóan süt a na,

Tavasszal a kikelet, ahol bimbóznak
a fák, ágak. Télen zord idő jár, s
hideg van: zúzmarások a fák.

SÁROSI MARIANN

Cukorfalat, az édesség királya

Egyszer voltam, hol nem voltam, voltam egyszer az Óperenciás tengeren, vagy talán még azon is túl, ahol születtem, egy kis faluban.

Egy napsütéses napon sétáltam a perzselő homokban, miközben édességekről álmodoztam. Gondolataimat az szakította félbe, hogy nem messze megpillantottam egy csodafát: ezen a fán mindenféle édesség volt. Gondoltam egyet, s felmásztam a fára. Miközben jóízűen falatoztam, hirtelen, Isten tudja honnan, mellettem termett egy kis szemüveges manó. Úgy megijedtem, hogy majdnem lepottyantam a fáról. A manó nagy dühösen így szólt hozzám:

- Mit keresel te az én csodafámon?
- Azt sem tudom, hogy ki vagy, és hogy tied ez a fa. Én csak erre tévedtem, és amikor megláttam, azt gondoltam, felmászok rá...
- Az én nevem Cukorfalat, én vagyok az édesség királya!. És te ki vagy?
- Az én nevem Sárosi Marianna, itt lakom Kukutyinban, nem messze innen.
- Aki pedig felmászik az én fámra, és eszik belőle, azt én megátkozom! Neked azt szabom ki, hogy legyél szemüveges és kicsi, mint én vagyok!

Ebben a pillanatban azt vettem észre, hogy a manó a fával együtt eltűnt, és én a puha, meleg homokra pottyantam.

Nem is tudtam elképzelni, hogy valójában mi történt velem. Hazafelé menet is ezen töprengtem. Amikor hazaértem, édesanyám az ajtóban állva várt, de amikor megpillantott, felkiáltott:

- Mi történt veled lányom, miért vagy ilyen kicsi és szemüveges?

Abban a pillanatban elszaladtam édesanyám mellett, miközben majd fellöktem, hogy megnézhessem magam a tükörben. Amikor a tükör elé értem, és megpillantottam magam, majd a guta ütött belém! Magamban én is elátkoztam Cukorfalatot, ahogyan ő tette velem.

Édesanyám kérdezgette, mi történt velem, én pedig szóról szóra mindent elmeséltem neki, alig akart hinni a fülének. Olyan volt ez az egész, mint egy álom, de talán mégis igaz volt. Néha eszembe jut ez a történet, de már csak nevetek rajta...

SIMA NORBERT

A felkelő Nap reggelén

A felkelő Nap reggelén,

Az ablakban álltam,

Piros rétek mezején

Dolgos embereket láttam.

A madarak vígan ciripeltek,
A gyerekek boldogok voltak,
Az emberek nevetgéltek,
Az ifjak udvaroltak.

Ha végre eljön a jó idő,
Csicseregnek a madarak.
A kedvem nekem is kitűnő,

A fák zöld lombba borulnak,
Az enyhe szellő vígan fújdogál,
S a nagyiek újra táborozhatnak.

STÉFÁN MIHÁLY

Évszakok háborúja

Zsarnoksága végképp véget ért,
A természet népe csak az elnyomást látta.
Pusztulást kapott, de a szabadulását várja,
S a teremtő hatalomtól tisztul a lég.

A nép kegyelmet sosem kért,
A fehérség miatt a kiutat nem látja,
Meztelen testét az ég felé tárja,
Harcolt, bár ezzel sokat el nem ért.

Most tűr, mint jó alattvaló, mert
A viharos tengeren jég közt halad a gálya,

Ám melegebb vizek felé evez a hajó.

A messzeségben látszik egy jó sereg,
Aki erejét sosem fitogtatta, de most
Kellemes meleggel úzi el a telet.

STEFÁNNÉ RÁCZ ANIKÓ

Érzés

Mikor megszületté,

Szép szemeiddel
Anyai érzésemet éltetted,
Éreztem pici szíveddel
Szívem dobbanását.

Két karom úgy ölelt át,
Óvón, védelmezőn,
Mint sasmadár a fiókáját,
Mely a magas hegytetőn
Szárnyaival óvón karolja át.

STOFA LÁSZLÓ

Ünnep előtt

Ünnep előtt a karácsonyra várván,
Mindenki csomagot és ajándékot rejteget,
S a fára is felteszi a díszeket,

A csillagszórót látván eloltjuk a lámpát.

Karácsony éjszakáján együtt ülünk mind a fánál,
Gyermek és felnőtt együtt énekel,
Vidám hangjuktól a ház betel,
Szívünk is díszbe öltözik az ünnepi díszek láttán.

Izgatottan bontjuk a csomagokat,
Milyen jó is, hogy együtt vagyunk,
Miközben tudakoljuk, ki mit is kapott.

Mindenki arcára még egy csókot nyomunk,
Mindenki örül, mert kapott és adhatott,
És aztán fáradtan és boldogan elnyugszunk.

SZABÓ GYÖRGYNÉ

Titkolt szerelem

A falusi csendben elindulván,
Nyugalom és béke van az utcán,
E megnyugtató csendben járván,
Csak én állok meg és várok.

Te vagy most is az eszemben,
Ezen a csillagos, bús estén,
És az elpártolt hű szerelem
Tesz fagyossá, csak lelkem ég.

Gondolatban járok az álmok falujában,
Az akác bólogat és szunnyad a zaj,
Csak az éjszakai neszek hallatszanak.

Én is titkolom ezt a szerelmet,
Nem is merem megnevezni,
Mert ez igazi, nagy világszerelem.

SZABÓ MIKLÓS

Mese magamról

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember. ez az ember, mint ahogyan mi is, a XX. században élt, de lehet, hogy még most is él.

A *hét almafás* szakközépiskolába járt, és az egyik irodalom órán azt kapta feladatul, hogy írjon magáról mesét. Ő nem szeretett magáról beszélni, de a feladatot nem kerülhette ki, mert akkor egyest kap az egyfejű jó szívű sárkánytanárnőtől. Az emberkénk nagyon szeretett tanulni, olvasni, és igyekezett tájékozódni is a bel-és külpolitikában. Ha volt rá lehetősége, eljárt az Óperenciás-tengerre úszni, ahova busz vezetett.

Ha valamit elhatározott, akkor a huszonnégy fejű sárkány sem tudta megállítani. Sok barátja volt, de a két legjobb barátjával értette meg legjobban magát. Ők hárman – meg még egy fiú – együtt érkeztek ide a mézeskalácsos általános iskolájukból.

Mivel messze lakott, azért egy szép nagy fiúkollégiumban lakott.

SZEKERES ZOLTÁN

Tiszta érzés

Tisztán érzem ezt

Mert ez igaz

És nem gaz,
Mely teremtett.

Igazat hirdet,
És ez a szél fúj belől,
S attól kap erőre
Az igazság és a szeretet.

Már nem szeretem
Ami bennem maradt
A rosszat magamról levetem.

Fénnyel harcoltat,
S fegyverem a hitem,
Amely erőt ad.

SZOTÁK NORBERT

Egy vasárnap reggel

Egy vasárnap reggel

Szédülő fejjel
Ébredtem rá, hogy nekem
Írnom kell.

Még pedig határidőre
A művem kész legyen,
Mert ha nem,
Rossz jegyet kapok.

Gyorsan zajlik az életem,
Leírnom ezt képtelen,
Mert munkába kell mennem.

Nem értem az életet,
Ez a világ végtelen,
S egyszer úgyis elér a végzetem

SZUHAI ISTVÁN

Mese rólam

Egyszer volt, hol nem volt, az üveghegyen innen, a kerek erdőn túl a híres Bodrogközben volt egy kis tanya, amelyben egy házaspár élt. Ennek a házaspárnak volt három fia, az én történetem a legnagyobbbról szól.

Ez a fiú születésekor nagyon kicsinek tűnt a többi gyerekhez képest. Édesanyja féltette és óvta minden bajtól. Telt –múlt az idő, hősünk növekedett és új ismereteket szerzett a világból. Egyre nehezebb lett az élete, amikor eljött az az idő, hogy fejecskéjébe tudást és eszt kellett szereznie. Ez azért is ment nehezen, mivel a tanyáról kellett bejárnia a legközelebbi faluba. Tíz éves korában szabadult csak meg a sok sétától, mert ekkorra felépült a faluban a házuk.

Ezért szüleinek sok áldozatot kellett hozniuk,, de neki könnyebb lett az iskolába járás és újabb barátokat is szerzett. De szabadidejében jobban le volt kötve, mert mint legnagyobbnak, neki kellett segítenie édesanyjának. Múlt az idő, hősünk elvégezte az általánost, a pályaválasztás küszöbére került és egy kedvére való iskolába jelentkezett: olyan szakmát választott, amihez kedve és esze egyaránt megvolt.

Még most is itt tanul, iskolatársak és barátok között. A kamaszkort átlépve kedve támadt megismerkedni egy nőnemű emberrel, akihez valami vonzódást érezhet. Meg is ismerkedett egy lánnyal, aki nagyon tetszett neki. De hősünk csalódott, mert a lány nem volt hű hozzá. Hiába próbálta elfeledni, nem sikerült. Pedig nem akart ő szerelmes lenni, csak egy barátnőre vágyott. Mert a szerelem elveszi az ember eszét és a tudásra pont most van a legnagyobb szüksége. De mit tehet az ember, hiszen az ösztönök uralkodnak, és ilyenkor elveszti az eszét. Most is keresi ezt a lányt, akivel jól megérthetné magát, aki igazán szereti, és nem olyan, mint az első.

Itt a mese vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj utána, de az élet megy tovább.

TAKÁCS ÁKOS

Mese, mese, meskete

Hol volt, hol nem volt a Magas hegy aljában egy hangyaboly, amit úgy hívtak, hogy Vasvári úti lakótelep. Ennek a hangyabolynak egyik kis odújában lakott egy hangya család, akiknek született egy Fehérsólyom nevű fekete fiókájuk.

A család legkisebb gyermeke lévén sok-sok galibát okozott újabbnál újabb ötleteivel. Tanulni nem nagyon akart, dolgozni nem szeretett, legszívesebben egész nap csak a gombfoci csapataival játszott volna. Azonban ezt a játékot is hamar megunta, mert mindkét csapattal egymaga játszott.

Ahogy nőtt a gyerek, felfedezte a televíziót, s elhatározta, hogy FORMA-1es versenyző lesz. Szorgalmasan gyűjtötte a csodaautókat, csak egy volt a baj: egyikbe sem fért bele, mert mindegyik MATSBOX volt. Rájött, hogy így bizony nem megy semmire, autó nélkül nem lehet versenyezni. Telt-múlt az idő, sítalpakat vett a lábára, gondolta, ezzel is lehet száguldozni, majdnem olyan, mint a FORMa-1, sőt, még jobba, mert itt nem kell mindig körbe járni.

Ahogy telt az idő, a fióka felcseperedett, s választania kellett: vagy elmegy világgá, vagy szerencsét próbál egy iskolában. Ő az utóbbit választotta. A fióka mostanában egyik fáról a másikra röpköd csattogó metszőollóval a kezében, vagdalja a vadhajtasokat a fáról, amíg meg nem unja.

TEREBESI LÁSZLÓ

Egy varázsló élete

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas varázsló, akiről nem tudott senki semmit.

Én a legjobb barátja és tanítványa voltam, elmondom élete történetét. Amikor megszületett, egy magas kőszirten találta magát. Ott laktak. Apja jószágos varázsló volt, de az életművét a barátom fejezte be, mert halhatatlanná tette. A barátom azonban ezt ekkor még nem tudta. A kőszirt egy hatalmas toronyhoz hasonlított, apja rosszakarói mindig le akarták azt rombolni, de egy erős varázslat védte, emiatt soha nem sikerült. Egyszer így szólt hozzá az apja:

- Fiam, el kell menned innen, hogy segíts az embereken, és tanítsd őket. De ez a torony mindig visszavár!

Azzal intett és eltűnt. A fiú a torony aljában találta magát, s miután felocsúdott, elindult, hogy teljesítse apja akaratát. Amikor meglátta a városunkat, elhatározta, hogy itt fog valakit megtanítani a tudományára. Megváltoztatta az alakját és elindult felém.

Én szívesen fogadta, ő pedig elmondta, hogy mi a dolga. Mindent megtanultam tőle, amit lehetett. Most pedig már én járom a világot, hogy tanítsam az embereket. Remélem, egyszer eljutok hozzátok is.

TERNAI PÉTER

Prométheusz

Prométheusz a sziklára kötve

bámul a messze távolba,
s azon gondolkodik,
mikor szabadítják ki.

Mert minden nap jön egy nagy madár,
ki a máját csípé ki,
s emiatt csak ezért nem szomorkodik,
mert tudja, megszületett a szabadítója.

TOMKÓ CSABA

Prométheusz

Epiméthosz felruházta az állatokat
De az emberekre tarsolyából már nem juthat.
Prométheusz ellopta az istenek tüzét,
Így magára haragította Zeusz dühét.
A főisten megharagudott Prométheuszra,
És kiláncolta őt a kaukázusi sziklára.

3000 ezer éve csüngött ott keményen,
Közben egy keselyű tépdeste a máját serényen.
De nem bánta, mert előrelátó volt:
Tudta, hogy Heraklész megmenti legott.

Életem története mesei elemekkel

1974. szeptember 19-e van, persze, időszámításunk előtt. Néhány hónappal a születésem előtt ért véget a jégkorszak. Mi a nagy medve barlangjában laktunk a családdal és egy öreg nénivel.

De ez a barlang nem a miénk volt, hanem az öreg nénié. A mi barlangunk előtt nem lehetett tüzet rakni, és gyújtógetni a jég miatt, az öreg néninél már felolvadt a jég, ezért kényszerültünk arra, hogy ott lakjunk nála. Néhány holdtölte után költöztünk vissza a saját otthonunkba, aztán folytak a dolgos hetek. Közben megtanultam beszélni és számolni, megszülettek a testvéreim.

Ekkor már egyre többet kellett foglalkoznom a barlang körüli munkával, meg kellett tanulnom a növényekről, melyik ehető, melyik nem. Kénytelen voltam a tűzrakás tudományával is megismerkedni, mert ez a feladat is reám hárult. Ide került egy varázsló, aki mindent tudott, sokat segített ezekben nekem is.

Volt messzebb egy iskolája, a barátaimmal oda iratkoztunk be. Itt élek már egy holdtölte óta, és remélem, leszek olyan okos, mint az itteni varázslók.

TORONYI PÉTER

Mikor jártassuk a szánkat?

Sokunkban felmerül ez a kérdés, hogy mikor jártassuk ezt a részünket? Azt hiszem, a jó Isten nem azért teremtette, hogy feleslegesen jártassuk! Bár vannak olyanok, akiknek ez a foglalkozásuk, akkor ők nem teszik feleslegesen.

Aztán itt van az evés. Teli szájjal nem érdemes beszélni, mert kipotyog az étel. Ezért is mondják, hogy magyar ember, evés közben, nem beszél. Másodszor itt van az elalvás. Sokak szeretnék elaludni, de egy valaki miatt ki kell kergetni az álmukat a szemükből, de nem azért, mert az illető horkol, hanem azért, mert be nem áll a szája. Magyar ember beszéd helyett aludjon. No, persze, ez csak estére érvényes.

Harmadszor itt van a tanulás. Egy csoport együtt van, hogy tanuljon, de egy valaki miatt nem tud. Tévedés ne essék, nem azért, mert hangosan mondja a leckét, hanem azért, mert be nem áll a csipogója. Megjegyzem, ennek súlyos következményei lehetnek: vagy azért verik meg, mert nem hajlandó abbahagyni, vagy óra után verik meg, mert miatta kaptak rossz jegyet. Mindkét esetben természetes a verés. Tehát magyar ember a verés elkerülése miatt ne beszéljen, hanem tanuljon, mert az a dolga.

Negyedszer, ha telefonál valaki valakinek, és hozzá beszélünk, nem hallja meg, mit mond az a valaki a telefonba, akivel éppen beszél. Itt is két eset van: vagy elszaladunk, hogy elkerüljük a fenék rúgásokat, vagy már késő, és megkapjuk kiérdemelt díjunkt. Magyar ember ne jártassa a száját, a feneke érdekében.

Ötödször, de nem utolsó sorban, itt van az órai tanulás. Tanár nénivel szólóban vagy vokálban beszélünk. Persze, ez mindenkit idegesít, de legjobban a tanár nénit. Ennek, elárulom, újfent két következménye lehet: vagy megkapjuk a boldogító egyest, vagy – mint ebben az esetben - írhatunk két oldalas fogalmazást arról, hogy *mikor jártassuk a szánkat!* Megérdemli az illető! Vannak aztán olyanok, akik a másik órán már disztinyálnak, de vannak, akik folytatják tovább, s kezdődik az egész előlről.

Tehát a magyar ember csak annyit beszéljen, amennyit az érdeke diktál. Én erről ennyit tudtam összehozni, kedves tanár néni.

TÓTH ATTILA

Mese magamról

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malacka túr, volt egyszer egy gépész üzemmérnök és volt néki egy szép felesége. Teltek-múltak az évek, egyszer csak meglepte őket a gólya egy kisfiúval, aminek igen örültek, és Attilának nevezték el. Hát erről a kisfiúról szól az én történetem.

A fiú hamarosan óvodába került, amit nem nagyon szeretett. 4 éves korában hozott neki a gólya egy kistestvérkét, akit Emókének neveztek el a szülei, és kifejezetten szerették őt is. az óvoda után a fiú egy nagyobb intézménybe, az iskolába került, és járta napról-napra a tantermeket. A szüleinek nagyon sok bajuk volt a fiúval, s várták, mikor fog már benőni a feje lágya. A tanulmányi eredményével nem volt baj, a magatartásával viszont annál inkább.

A fiú megválasztotta elég tág baráti körét, amiben persze lányok is vannak elég bőven, ami azóta sem sokat változott. A 8. év befejezése után kezébe nyomták a bizonyítványt, és közölték vele, hogy az elképzelései szerint induljon el a saját útján. Hát így került a fiú a Mezőbe, ahol már a harmadik kemény évét tapossa, és a lustasága miatt már nemcsak a magatartásával, a tanulmányi eredményével és sok baj van.

Aki nem hiszi, járjon utána.

TÓTH LAJOS

Prométheusz

Tanította az embereket,
ezért Zeusz megbüntette.
Kapott is ő ezért sokat,
harmincezer év jutalmat.

Míg az időt letöltötte,
a máját is elvesztette.
De már jó a merő kész
Az erős is hős Heraklész.

Le is lövi a keselyűt,
amely minden napon eljára,
Prométheusz májára.

A keselyű leesett,
a lánc is elszakadt,
és immár Prométheusz szabad.

Prométheusz

Volt egyszer, hol nem volt,
Volt egyszer...
No, nem mondom, hogy kicsoda,
találja ki mindenki maga.

Két füle volt, mégse szatyor,
izmos volt, de nem lator,
gondolom, már ráismertek
Prométheuszra emberek?

Tanította az embert,
ezért Zeusz megbüntette.
Kapott is ő ezért sokat,
Harminc ezer év jutalmat.

Míg ez időt eltöltötte,
a máját is elvesztette.
Míg itt róla mesélek,
Addig szegény Promi szenved.

De már jó a tette kész,
a dicső és erős Heraklész,
lelövi a keselyűt, mely mindennap
eljárja Promátheusz májára.

A kegyetlen madár elesett,
A lánc szakad: Promi szabad.

Az emberek örülnek,
Ujjaikra gyűrűt készítenek.

UJLAKI CSABA

A pontykirály és a csali

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy parttalan víz, amit a halak csak Karcsának neveztek. Ez a gilisztában, főtt kukoricában és horgászokban gazdag vidék egy dolyfős pontykirály uralma alatt állott.

Egyszer egy gilisztaárus keszeglegény vetődött a pontykirály udvarába, a kövér gilisztákat az ügyetlen horgászok horgairól szedegette le. Egyenesen Halfalva főterére sietett és fennhangon kezdte kínálni a portékáját.

- Itt a nehéz trágyában hízott, orrcsiklandozó illatú óriásgiliszta. A kisebbje egy, a nagyobbja két csigaház.

A vásár forgatagában arra vetődött őfőméltósága, a Pontykirály. Megérezte a csodás gilisztaillatot, és odacsörtetett a keszeglegényhez.

- Hogy adod a gilisztát, te legény?

- Az apraja egy, a nagyja két csigaház!

- Te legény, én a király vagyok, add olcsóbban, mert megbánod!

- Már én biz, nem adom, keményen megdolgoztam értük!

- Nem? – sápadt el a Pontykirály – Csukák! – ordította! Fogjátok meg ezt a szemtelen

keszeget, és dobjátok ki a birodalmamból! A gilisztákat pedig vigyétek fenséges

palotámba.

Ahogy rendelkezett, úgy is történt. A szegény keszeg nagyon elkeseredett a világ igazságtalanságán, és elhatározta, hogy végez az életével. Elindult, hogy keressen egy horgot, amire ráharaphat.

Éppen akkor dobtam be a horgomat a Karcsa vizébe, mert nagyon szerettem volna megfogni azt a halat, amelyik másfél hete lopkodja horgaimról a gilisztákat. Alig dobtam be a horgot, az úszóm máris kapást jelzett, berántottam, de a végén csak egy picike keszeg ficánkolt.

- Ne a vízbe, a szárazra dobj, mert meg akarok halni! – szólat meg a hal.

- Te tudsz beszélni?
- Miért, te is tudsz!
- És miért akarsz meghalni?- kérdeztem tőle.

A keszeglegény nehéz könnyek között mondta el a történetét, miközben hallgattam, kialakult egy terv bennem. A mondókáját befejezve adtam neki egy papír zsebkendőt, hogy törölje meg a szemét, és azt mondtam neki:

- Sose bánkódj, keszeg pajtás! Megbüntetjük a pontykirályt!

A csalik körül kikerestem egy óriási mûgilisztát, és feltűztem a horgomra. Ezek után így szóltam a keszeghez:

- Figyelj, ide, pajtás! Menj vissza, és ott, ahol a pontykirály palotája van, vedd ki magad többször a vízből. Én oda ledobom a horgomat, te meg mondd neki, hogy engesztelésként ezt az óriási gilisztát hoztad neki. Miután a ponty a horgot bekapja, te szaladj be a palotába, szedd össze, ami a tied. A pontykirállyal ne törődj, a mûgiliszta egy életre elveszi a kedvét a gilisztáktól. Te pedig, ígérd meg, hogy vegetáriánus leszel, s csak a főtt kukoricát szeded le a horgaimról.

Így is lett, ahogy megbeszéltük. A rövidesen fortyogó Karcsa és karikába hajlott botom elárulta, hogy a tervem sikerült: így fogtam meg életem legnagyobb halát a Karcsában!

Ennyi volt, mese volt, füle-farka benne volt...

VADÁSZ ZSUZSANNA

Álom

Hosszú úton sok állomás.
Egy életünk, egy állomás.
Születünk, élünk,
Meghalunk és tovább megyünk.
Várjuk, mit hoz új életünk.
Hogy azt mindig jobba tegyük,
Míg az út végére érünk.

Magas ház párkányán megyek a falhoz simulva. Húz a mély, iszonyúan félek. A párkány szélére élek. Át kell mennem a ház másik oldalára. A másik oldalon nincs

párkány. Pedig az előbb volt! Zuhanok, zuhanok, de már nem félek, nem szorongok, talán elkapott egy gyöngé szellő. Nem! Nem akarok felébredni!

Az öregúr felül, felhúzza papucsát. Kimegy a fürdőszobába mosakodni. Belenéz a mosdó feletti tükörbe, ugyanúgy, mint máskor, de most minden más. Csak néz hosszasan. A férfi rádöbben: megöregedett. S vajon közeledett-e ebben a lehetőségben afelé, amire vágyik?

- Hiszen élek, újra élek!
- Éltél!
- A hangom! Végre hallom! Milyen kellemes!
- Minél tisztábban hallod a tudatalattid hangját, annál inkább távolodsz földi életedtől.
- Mi volt az életem?
- Lehetőség.
- Lesz még?
- Fájhat.

Az idős férfi nyugodt léptekkel lemegy a lépcsőn. A lépcső a földszintre vezet, ahol egy kellemes nappali tárul a férfi elé. Kellemes, meleg hangulatú nappali. Könyvekkel zsúfolt polcok, bordó mintás szőnyeg. Jobbra nyílik a konyha, balra az előszoba.

A nappaliban kandalló, előtte öreg néni kötöget.

- Hát felébredtél? Gyere, ülj ide!
- Már megint ugyanazt álmodtam.

- Tegnap találkoztam Klárikával. Kérdezte, hogy vannak a gyerekek, kérdezte, akarunk-e tévét venni. Erre én azt mondtam, hogy már....

Mindig is tudtam, hogy csak a győzelem vágya hajtott felém. De sohasem zavart, én is győztes lehettem általa. Azt hittük, ez a szerelem. Ha éreznék, most valami gyenge, fűszeres fuvallat járna át.

Értelek, Kedvesem!

Hallom a hangodat, és hallom a saját hangomat. Milyen szép és tiszta ez a hang. És hogy csillog a Szemed, még sose láttam ilyen szépnek....

...rég vettünk TV-t.

Miért gyújtasz rá, az orvos megmondta, hogy nem szabad.

Meglátod, ez fog a sírba vinni.

A férfi megsimogatta a nő ráncos, puha arcát.

- Csak ma, többet nem fogok...

- Mindig ezt mondd!

Kopogtattak, és hirtelen beugrik az ajtón egy vidám, fürge, öreg figura.

- No, beszélgessek, én megyek, főzök egy teát.

A mókás férfi leül öreg barátja mellé.

- Hát nem vagy képes leszokni?

- Legalább te hagyj békán!

- A fiúk hiányolnak, azt mondják, unalmas ... Eddig nem is láttad, milyen értékes vagy.

- Nem!

- Itt most sokan nem látják értékeinket!

- Ezt egyedül nem lehet legyőzni, együtt kell. Az idő ezen is segít.

- A jó öreg idő! Életünk egyetlen orvossága és mérge.

- Ez elmúlik, jön új akadály, amit boldogon indulunk legyőzni. Hiszen ez az életünk.

- Fáradt vagy?

- Azt hittem, tudni jövök, de már látom: érezni.

- Talán úgy érzed, nem sikerült legjobbra az utad?

- Persze, hiszen én akartam így. Most már látom

.....nélküled a kártyaparti.

A férfi elmegy.

Az öreg csak ül és bámul a tűzbe.

Meghallottam őket. Ők nem is vettek észre semmit?

Vagy csak az örület játszik velem?

Csókot ad a felesége arcára:

- Elmegyek sétálni.

- Vegyél kabátot, hideg van.

- Mindig is olyan gondoskodó voltál.

A férfi mosolyog, és kilép az ajtón.

A közelben nincs több ház.

A mező őszi színekbe öltözött, a délutánt bearanyozza a korai naplemente.

Az öreg megy, nem érzi, hogy a hideg szél kiszárítja az arcát. Gondolatai mélyebbek.

Mert számot kéne adni magamnak?

Nehezebb, mint gondoltam. Ennek ellenére nem bántam meg semmit. Nem állítom, hogy minden úgy van, ahogy gondoltam, hisz én is tévedhetek. Talán ez az életem záradéka, szükségem van rá. Hogyan lehetnék biztos valamiben, ami talán folyton változik. Vagy nincs válasz, csak a futás kedvéért futunk? Szeretetet és barátságot találtam az életben. Van még más is?

Nem baj, ha nem ennyi az élet.

Előbb-utóbb majd csak megtalálom.

Nem érzek félelmet vagy megzavarodottságot.

Vágyom az új erőkre, az új lehetőségekre.

A szerelmem és a barátom...

Hogyan mondhattam volna el nekik?

A beszédre kevés az idő,
csak az érzésre elég.

S érezni mindenki csak magának tud.

- Felkészültél?

- Igen.

Egy ráncos, mozdulatlan testet fúj az őszi szél.

Meghaltam

Sokan ülünk, mint egy színházban.

Nincsenek falak, nincsenek székek, a padló sima szürkés.

Mindenütt sötét. Mindenki figyel, mintha várnának valamit.

Talán lehet választani. Mi az élet? – felmerül.

Forgolódunk, zsibongunk.
Csak játszott velünk? Vagy mi akartuk?
Virág lettem. A távolban minden sötét, nincsen semmi.
Én fényben vagyok, látom magam. Tudom mozgatni leveleim,
virág fejem. Mintha lenne a közelemben valaki. Vagy csak
képzelem?
Szorongok, sírni szeretnék. Mi ez az egész?
Nem tudok sírni, nincsen könnyem. Az csak az emberi Élet része,
amitől én már messze vagyok.
nem is szorongok, az is csak az emberi Élet része.
Beengedek valami új érzést magamba.
Nem tudom, milyet, hiszen még nem éreztem.
El sem tudom képzelni, milyen az, ami nincs.

VÁGÓ ATTILA

Az ártatlan bárány?

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, még az Óperenciás tengeren is túl, egész-egész az üveghegyek lábánál.

Volt egyszer egy király és egy királyné, két gyermekük született a Bodrog partján lévő palotájukba. Megszülettem, a kórházból hazamentem, otthon meg csak nőttem, növogettem, míg hét esztendőös lettem. Okosodni otthon nem tudtam, ezért apám beíratott a lovas iskolába. Ott tanultam meg a betűvetést, az olvasást. Amikor eltelt a négy esztendő, apám az üveghegyek közé küldött tanulni, még pedig egy üveg akvárium iskolába.

Ott egy öreg boszorkány vigyázott rám. Az iskola oly gyönyörű volt énnékem, hogy teljesen elvette az addig összetanult eszemet. A boszorkányok sokat nyúztak itt, de én tanulni egyáltalán nem mertem. A szüreten aztán láttam egy szőlőfürtöt, s beleszerettem a mezőbe. Mostan odajárok, a tanárok nagy örömére.

Ennyi volt, mese volt, talán igaz sem volt, aki nem hiszi, járjon utána!

VÁRALJAI ATTILA

Prométheusz

Volt egyszer egy Prométheusz,
Nem nézte jó szemmel Zeusz.
Ellopta ő a tüzet,
Zeusz nyomban begerjedt.
Ráküldött egy sasmadarat,
Évekig az sanyargatta.
Eljött végre Heraklész,
Prométheusz szabad rég.

Mese az iskoláról

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren innen, az üveghegyen túl egy királyság, annak közepén, Boldogkőváralján egy vár, alatta egy csendes kis falu. A király már nagyon öreg volt, de volt egy szépséges leánya. A királylány egy napon a kertben sétálgatott, amikor nagy sötétség támadt, és a királylány szórén-szálán eltűnt. A király jutalmat ígért annak, aki visszaszerzi egyetlen leányát!

Élt egy másik faluban egy marcona legény, aki szintén váraljai volt, de boldogkő nélküli. Ez a legény elhatározta, hogy kiszabadítja a leányt. El is indult megküzdeni a gonosz óriással. Ment, mendegélt, miközben nem is sejtette, hogy az óriás már ráunt a királylányra, és hazaengedte őt. Hősünk közben eljutott a Sátor hegyek közé, Sátoraljaújhelybe, a Kossuth utca 26 szám alatti fellegvár alá, ahol az óriás lakozott.

Bement és öt esztendeig tart a szörny elleni harca, de nem lankad a legény, pedig már tudja: nem is lesz az övé sem a királylány, sem a fele királysága, csak valami olyat nyer el, amitől egész életére mégis gazdagabb lesz...

VELMOVSZKI JÓZSEF

Gondolkodom

Prométheusz egy nagy sziklához
láncolva így gondolkodott:
„Miért adtam az embereknek a tüzet?
Hogy férfiakat, csecsemőket öljenek meg?
Hogy falvak és városok álljanak lángokban?
Nem, azt akartam, hogy ne féljenek,
és hogy béke honoljon a világban...
De ezt csak szerettem volna, de nem megy:
Ezekben a pillanatokban is öldökölnek,
A mezőket nem vetik be, és késik az én
Héraklészom is, hogy megszabadítson!”

VINCZE VIKTOR

Prométheusz

Prométheusz gondolt egyet,
Ellopta a tüzet az embereknek,
De ezt bizony jól megjárta,
Zeusz haragját vonta magára.

Kaukázus szirtjén bűnét megszenvedte,
Míg Heraklész nyila meg nem mentette,
Az a nyíl, mely pontosan szíven kapta
A sást, mely Prométheusz máját marta.

Most Prométheusz újra szabad,
De egy jel az emléke maradt,
Manapság még mi is hordjuk,
Ékszerként az ujjunkra húzzuk.

VIRÁG VIKTÓRIA

A valóság csupasz képe

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csodálatos tó, amelyet egy nádas vett körül. Minden nap oda jártam ki, úgy képzeltem, hogy ott lakom a nádasban.

Egyik nap, amikor kint voltam a tónál, későn mentem haza, ezért nagyon fáradt voltam. Lefekvés előtt is a nádasra gondoltam, és hirtelen egy sötét és szűk üregben találtam magam. De nem sokkal érkezésem után a napvilágra kerültem, és akkor vettem észre, hogy egy tojásban vagyok. Még három tojás volt rajtam kívül a fészekben. Hirtelen megpillantottam a mamát: egy gyönyörű kacsalányt láttam magam előtt.

Majdnem egyszerre bújtunk ki a testvéreimmel, csodás citromsárga színűk volt, de amikor megláttak engem, gúnyosan kinevettek. Először nem tudtam elképzelni, mit nevetnek, de ahogy magamra néztem, megértettem csúfolódásukat: az én tollam nem sárga, hanem szürke volt. A mama hívta a többieket, úszni tanította, de velem úgy tettek, mintha ott sem lettem volna. Elmentek a tóra, én pedig elvonultam sírni.

Ahogy teltek a napok, egyre csak nőttem, de még mindig nem törődtek velem. Egy gyönyörű napsütéses napon megint magamra maradtam, s elmentem a tóhoz szétnézni. Hirtelen csodálatos fehér madarak szálltak a tó csillogó vizére! Csodálatos látvány volt, ahogy a vízben fürödtek. Az égre pillantottam, s megláttam egyik társukat, mind között a legszebbet, aki nagyon megtetszett nekem. Nagy lövés hallatszott, amire a madarak gyorsan elrepültek. Visszamentem én is a fészekhez, az egyik nádcsomóhoz félrehúzódtam, és ott gondoltam vissza az aznapi eseményekre.

Úgy éreztem, nem vagyok egyedül, mert a fiú elképzelt képe boldogsággal töltött el. Napokkal később újra láttam őt, és oda akartam úszni hozzá, amikor hirtelen megláttam magam a tó sima tükrében. Az ámulattól, amely a hatalmába kerített, nem tudtam szóhoz jutni! Ugyanolyan voltam, mint ők!

A fiú meglátott és odarepült hozzám, beszélgettünk, s elmondta, hogy ők a hattyúk. Örültem, hogy én is egy ilyen csodálatos madárfajba tartozom! Nagyon boldog voltam, pedig a kacsák nem szerettek, de én ezzel már nem törődtem. Volt kit szeretnem, s volt, aki szeretett engem. A fiú azt is mondta nekem, hogy holnap

elmennek egy melegebb helyre, mert itt már közeleg a tél. Megbeszéltük, hogy másnap napkelte után találkozunk.

Aznap este nagyon jól aludtam, másnap hajnalban pedig útra keltünk. Csodálatos érzés volt, ahogy a magas égbe fölemelkedtünk, és szabadon repültünk. A szabadság és a boldogság mámorító érzése kerített hatalmába, mikor arra gondoltam, hogy van egy fiú, akit szeretek, és becsülök. A nagy boldogságtól olyan hevesen kalapált a szívem, hogy felriadtam az ágyamon, s a valóság csupasz képével találtam szembe magam...

ZIMONYI GÉZA

Brahmaputra-parti putri parti

Sawaddi!^[2]

Tablá, szitár

tampura^[3]

zeng

a rága bihagara^[4]

Brahmaputra –

parti

putri

Buddha-banda

játszik, regél meséket.

indiai zenéket.

Tablá koppan,

tampura halkan

pendül,

szitár zendül.

Rága misra

pahari^[5]

eme stílusa

a Hinnui^[6].

Rága – rága,

Kahavara tála.^[7]

Tampura – pengesd!

Szitár – zengesd!

Tablá – üsd!

Tömjén füst

ringatja

drága-rága

álomba

hanyag agyad,

tested elenged,

s te is engeded,

hogy elrepülj.

Hopplá! – tablá – eb ura,

Fakó tampura,

Csimm – bumm, csitt-csatt,

kitt-katt - gitár, szikár, szitár!

De megszólal a Gangesz,

egyszerre csak csend lesz

a gonggal te sem gongass,

feltűnik három kopasz

szerzetes,

kinek ruhája narancs,

s tiszta, mint a parancs!

Meghajolnak: Sawaddi!

S levetik a Buddha-bundát,

mint rómaiak a tógát,

megisszák az itókát,

a tejes-fűszeres teát,
majd mellé még szopogatnak
egy bengáli cukorkát.
Ezután jóllaktak,
S el is baktattak,
S kezdődik a harsona:
Tablá, szitár, tamera!

Hopplá!- tablá – eb ura,
fakó tamera,
csimm - bumm, csitt-csatt,
kitt-katt, csitt-csatt,
kitt-katt, gitár, szikár, szitár!

Éjféli metszés

Az esti monoton kongó csendbe
sebbel-lobbal robban be
a metszőolló csattogása,
a vízajtások éneke:
- Ne vágj le!
de a könyörtelen szakmai
tudás
eredménye a
vesszőhullás.

Éjfél van és monoton kong a csend
és minden alszik már,
de az ollód csattan,
sebbel-lobbal monoton vágod

vágd csak hát!

Vízhajtás és konkurrens vessző
lekerül a fáról mind egy szálig
ollód kattan, a vessző halkán
felsikít és leválik.

Vesszők sikítása – a kertész éneke
Vesszők halála – a kertész élete.
Hallgatod e zenét, behunyod a szemedet,
Vágod a vesszőt, csiszolod az eszedet.

Az esti monoton kongó csendbe
sebbel-lobbal robban be
a metszőolló csattogása,
a vízhajtások zokogása,
a kertészlegény élete.

[1]Célzás az én mesémre, amit a parazsat evő Púpos lovacska analógiájára írtam,
mintaként és szívből....(szerk.)

[2] Indiai köszönés

[3] Indiai hangszerek

[4] Kora esti rága (ének)

[5] Kora reggeli rága

[6] Indiai zenei stílusirányzat

[7] Zenei ritmus